

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

10 Kasım 1938
Özlemle Anıyoruz...

*Değerli Öğretmenlerimiz
Öğretmenler Gününüz Kutlu Olsun*

e-mail: ankaraagindernek@gmail.com
web sitemiz: <http://ankaraagindernegi.org>

KASIM - ARALIK 2014

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Yayınıdır
Kasım - Aralık 2014 Yılı: 28 Sayı: 275-276
Baskı Tarihi: 15/01/2015

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Sahibi

Ahmet ÇETİN

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Yazı İşleri Müdürü
Mustafa Kamil ATEŞ

Yazı Kurulu
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU - Samettin AKBAŞ
Alper BİLGİN - Ahmet DEMİRKOL-Mehmet UĞUR
Mustafa SELÇUK
İletişim: **Ömer ÖZTÜRK**

Yönetim Merkezi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA Tel: 0 312 426 75 90
Faks: 0 312 438 41 96

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yukarıyancı Şb.
IBAN No: TR26 0001 0008 3239 7751 6850 06
Hesap No: 39775168-5006
Yukarıyancı- ANKARA

İzin alınarak alıntı yapılabilir. Gönderilen
yazılar yayımlansın, yayımlanmasın iade
edilmez ve telif ücreti ödenmez. Dergide
yazının yayımlanması yazarın görüşünün
paylaşıldığı anlamına gelmez. Yazılardaki
fikirler yazarlarına aittir.

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

Grafik-Tasarım
A. Fuat ATEŞÇİ
HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.

Baskı
HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.
İvedik O.S.B. Matbaacılar Sanayi Sitesi 1515.
Sok. E Blok No: 26 Yenimahalle - ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri
Ağın - **Suat UYANIK** • İstanbul - **Ahmet SAMUR**
İzmir - **Akın ERGÜL** • Malatya - **Sait YALÇIN**

Ön Kapak
Güncel Konular

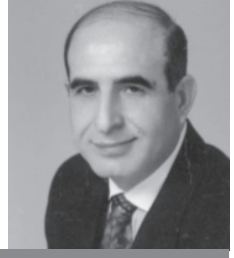
Arka Kapak
Mevlana, Kış Manzarası

İÇİNDEKİLER

Son İki Ay	3
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR	
İçimizden Biri (Hüseyin Turan GÜNGÖR).....	7
Mustafa Kamil ATEŞ	
Şiir (Sen de Gel)	9
Hüsnü AYDOĞMUŞ	
10 Kasım	10
Derleme	
Atatürk'e Ağıt	11
Aşık Veysel ŞATIROĞLU	
24 Kasım Öğretmenler Günü.....	12
Nazım ERCAN	
Şiir (Akçadağ).....	13
Hikmet ŞENER	
Küskün Yolların Türküsü	14
Şerif AYDEMİR	
Devlet ve Dil	16
Cavit ALPARSLAN	
Orta Pahar	18
Ahmet GÖKALP	
Uzayıp Giden Tren Yolları	20
Hüseyin BAŞDOĞAN	
Şiir (Babacığım)	21
Ömer Nail UYANIK	
Şenpınar'da Dernek Çalışmaları	22
İ. Hakkı AKBAŞ	
Ünlü Kişeler (Eğitimciler 1)	23
Mehmet ORHAN	
Kısa Kısa Haberler.....	26
Evlenenler.....	30
Doğanlar.....	30
Vefat Edenler.....	31

Son İki Ay...

Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Geçtiğimiz son iki ay olan KASIM ve ARALIK ayında önemli, iz bırakan pek çok gün ve haftayı yeniden hatırladık, yöneticilerden bazıları kendi dünya görüşüne göre bu gün ve haftalardan bazılarını çok önemsemi, bazılarına ise yeterince önemsemedi. Bazılarına gönülden katıldı, bazılarına ise mazeretler göstererek katılmadı. Ama her zaman olduğu gibi çoğunlukla merasimler, konuşmalar yapıldı, sözler verildi (!) pek çok faktörün etkisiyle kimse verilen sözlerin yapılıp yapılmadığını sormadan, değerlendirmeden o günlerde geride kaldı, geçip gitti... İşte bizde ve siz okuyucularımda iz bıraktığına inandığım bu önemli gün ve haftalardan bazıları...

Türk Harf Devrimi Haftası, Başöğretmen ve En Büyük Türk Devrimcisinin Aramızdan Ayrılması

Bildiğiniz gibi her yıl 1-7 Kasım tarihleri arasındaki günler **“TÜRK HARF DEVRİMİ HAFTASI”** olarak kutlanıyor. Cumhuriyet’in ilanından sonra yeniden yapılanmaya hız ve önem veren Türk milleti yeni bir alfabeye geçmek ve dolayısıyla çağdaş uygarlık seviyesini kendi harfleriyle yakalamak arzusundaydı. Bu doğrultuda harekete geçen Mustafa Kemal ve arkadaşları, 1 Kasım 1928’de Latin esasından alınan harfleri Türk milletinin yeni alfabesi olarak benimsedi. Türk dilinin özelliklerini belirten işaretlere de yer veren bu yeni alfabe “Türk Harfleri” adıyla 1353 sayılı kanunla kabu edildi. Artık yazı dilinde kullanılan Arap harflerinin yerini Türk harfleri

almıştı ve bu uygulama, tarihteki yerini “Harf Devrimi” olarak alıyordu.

Hatırlanacağı üzere Arap harflerinin Türkler tarafından kullanılması, İslamiyet’in kabulünden sonra başlamıştı. Türkçe dili Arap harfleriyle kolay yazılıp okunamıyordu. Harf İnkılabı’nın hedefi okuyup yazmayı kolaylaştırarak yaymak, modern eğitim ve öğretimin gerçekleşmesini sağlamaktı. Harf İnkılabı’nın ilk adımı, 20 Mayıs 1928’de 1288 sayılı kanunla Arap rakamlarının kullanılmasına son verilerek uluslararası rakamların kabulü ile başlamıştı. 1 Kasım 1928’de Latin alfabesine dayalı yeni Türk Alfabesi’nin kabulünden sonra, 24 Kasım 1928’de yayımlanan Millet Mektepleri Talimatnamesi gereğince ülkenin her köşesinde Millet Mektepleri açılmış ve halka yeni harflerle okuma-yazma öğretilmeye başlanmıştır. Atatürk bu çalışmalara “Millet Mektepleri Başöğretmeni” sıfatıyla katılmış milletimizin gönlünde tahat kurmuş ve maalesef o bedeniyle birlikte 10 Kasım 1938’de aramızdan ayrılmıştır. Kanaatimce eşsiz eserleri onu hep yaşatmaktadır ve ilelebet yaşatacaktır.

24 Kasım Öğretmenler Günü...

Hey gidi günler, ne eski öğretmenler kaldı, ne de eski öğrenciler... Şimdi herkes öğretmen olarak atanıyor. Öğretmenlik, genellikle meslek olarak değil, devlet kapısında iş olarak görülüyor. Söze başlayınca herkes öğretmenliğin ne denli önemli bir iş olduğunu anlatıyor. Söylevler güzel, uygulama ise söylevlerden farklı...

Son bir haftadır elimden düşürmediğim nefes nefese göz yaşlarıma hakim olamadan okuduğum bir eseri sizinle paylaşmak istiyorum. Eserin adı **“TONGUÇ ve ENSTİTÜLERİ”** Yazarı **PAKİZE TÜRKÖĞLU** Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları olarak yayımlanmış ve Cumhuriyetin 75.Yılı Toplum ve İnsan Bilimleri İncelemesi Büyük Ödülünü kazanmış bir eserin 5.Basımı 676 sayfa. Bu öğretmenler GÜNÜNDE her öğretmenin ve herkesin okuması gereken

ve ders alması gereken bir eser... Bugün savaştan çıkmış, yoksul ama kararlı ATATÜRK Türkiye'sinin , inançlı, kararlı ve kadın erkek ayrımı olmaksızın birlikte yarattıkları eserlerinin büyüklüğü ve önemini daha iyi anlıyor ve kavırıyoruz. Günümüzde her ilde bir Fakülte veya Yüksek Okul var. Diplomalı sayısı kayıtlara göre arttı ama düzey konusu tartışmalı. Okuyan sayısı yok denecek kadar az, okumaya bilmeye gerek duyulmuyor. Adam bulmanın daha önemli olduğu düşünülüyor. Oysa temel sorunumuz CEHALET...Bunu diploma vererek önleyemiyorsunuz... Nedenlerini, niçinlerini herkes düşünmeli...

2-8 Kasım tarihinde LÖSEMİLİ ÇOCUKLAR haftası kutlanıyor...

Lösemi, kan hücrelerinin özellikle de akyuvarların normalin üzerinde çoğalması ile kendini gösteren bir kanser türüdür.Yüksek sayıdaki olgunlaşmamış ve malign hücrelerin normal ilik hücrelerinin yerini alması ile iliklerde hasar meydana gelir. Böylece kan pıhtılaşmasında rol oynayan plateletler ve savunmada rol oynayan lökositlerin sayısı azalmaya başlar. Bu da lösemi hastalarında zedelenmelerin ve kanamaların yoğun görülmesine, hastaların kolay enfeksiyon kapmasına neden olur. Savunma mekanizması zayıflar. İleri aşamalarda kırmızı kan hücresi eksikliği anemiye, nefes darlığına neden olabilir. Bunun dışında zayıflık ve yorgunluk, ateş, bazı nörolojik semptomlar, diş etlerinde şişkinlik ve kanamalar gibi belirtileri de vardır.Lösemiler, vücuttaki kan üretim sistemini (lenfatik sistem ve kemik iliği) etkileyen kanserlerdir. Lösemiler akut veya kronik olarak (mikroskoptaki görünüşlerine göre alt gruplara ayrılırlar) ve tümörün yayılım ve gelişim özelliklerine göre sınıflandırılırlar. Genel olarak, akut lösemiler çocuklarda ortaya çıkarken, kronik lösemiler daha çok yetişkinlerde görülme eğilimindedirler. Kan kanserinin hücre tipine göre (myeloit,

lenfoit gibi) ve hastalığın süresine göre (müzmin ve had) çeşitleri vardır. Bazı tipler daha hızlı ve kötü bir gidiş gösterir. Çocukluk çağında lösemi tipleri diğer kanser tiplerine göre daha sık görülmektedir.

Kesin nedenleri bilinmemekle birlikte hem genetik hem de çevresel faktörlerin önemli rol oynadığı düşünülmektedir. Somatik hücrelerdeki DNA'larda meydana gelen mutasyonlar onkogenlerin aktive olması ya da tümör baskılayıcı genlerin inaktive olmasına neden olur. Böylece hücre ölümünün ve bölünmesinin regülasyonu hasara uğrar. Bu hasara genetik sebeplerin dışında, petrokimyasalların, radyasyonun, kanserojen maddelerin ve bazı virüslerin (örn. HIV) neden olduğu düşünülmektedir.

16 Kasım UNESCO' nun Kuruluş Yıldönümü..

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü ya da **UNESCO** (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization), Birleşmiş Milletler'in özel bir kurumu olarak 1946 yılında kurulmuştur. Bu kurumun yasası 1945 yılı Kasım ayında Londra'da 44 ülkenin temsilcilerinin katıldıkları bir toplantıda kabul edilmiştir. Her 16 kasımda kuruluş yıldönümü kutlanmaktadır.

Merkezi Paris'te bulunan ve Genel Konferans, Yürütme Konseyi, Sekreterlik olmak üzere üç organı olan UNESCO eğitim, bilim ve kültür alanlarındaki amaçlarını kendisine üye olan her devlette kurulan Milli Komisyonlar aracılığıyla gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

29 Ekim- 4 Kasım Kızılay Haftası...

Kızılay çok önemli bir yardım kuruluşumuzdur. Savaşta ve barışta halkın kara gün dostudur olarak bilinir. Savaşta yaralananlara, ölenlerin ailelerine yardıma koşar. Yaraları sarar. Her türlü yardımı yapar. Barışta yangın, sel, deprem felaketlerine uğrayanlara sıcak yardım elini uzatır. Fakirlere, düşkünlere, kimsesizlere yardım eder. Onlara yiyecek, giyecek, içecek, yakacak, çadır ve para yardımı gibi ihtiyaçlarını karşılar. Kızılay'ın, halka yaptığı yardımlar, yine halkın bu kuruluşa yaptığı yardımlardan, bağışlardan oluşur. Yardım etmeliyiz ki ihtiyacımız olduğunda bize de yardım etsinler.

1 Aralık Dünya AIDS Günü...

Çağımızın en önemli bulaşıcı

hastalıklarından birisi olan **AIDS**, korunmasız cinsel temas, ortak paylaşılan enjektörler, damar içi madde kullanımı, kan transfüzyonu gibi yollarla ve gebelik ya da doğum sırasında anneden bebeğe bulaşabilen bir hastalıktır. Geçiş yolları nedeni ile **HIV** enfeksiyonu, erişkinlerin yanı sıra, tüm yaş gruplarında görülebilmektedir. Önlenabilir bir hastalık olan **HIV/AIDS** ile mücadelenin en etkili yolu, korunma önlemlerini uygulamaktır. Tek eşliliğin yanı sıra, cinsel temasta doğru kondom kullanımı, hastalığın cinsel yolla bulaşmasına karşı en güvenli ve basit korunma yollarıdır. Hastalığın tam anlamıyla tedavisi bulunmamakla birlikte uygulanan ilaç tedavileri ile ölümler azalmakta ve kişiler yaşantılarına devam edebilmektedir. Uygulanan ilaç tedavisi ile bulaşıcılık azalmakta, gebelik sırasında uygulanan tedavi ile birlikte anneden hastalık bulaşması engellenmektedir. Hastalıktan korunmak için henüz aşı bulunmamaktadır.

Birleşmiş Milletler 2014 yılı raporuna göre; dünyada 2013 yılı içinde yaklaşık 2,1 milyon kişinin **HIV**'e yakalandığı, 35 milyon taşıyıcının bulunduğu ve 1,5 milyon kişinin bu hastalıktan öldüğü tahmin edilmektedir.

10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü...

1948'de kabul edilen İnsan Hakları

Evrensel Bildirgesi, "insan haklarının anayasası" olarak tanımlanır. İnsanın doğuştan sahip olduğu kişisel hak ve özgürlükleri tanımlar, her insanın yasa önünde eşit olduğunu, işkenceye, kötü muameleye ve onur kırıcı cezalara tabi tutulamayacağını ilan eder. İnsan haklarının korunması ve geliştirilmesi yolunda uluslararası toplum tarafından sürdürülen çabalara yol gösterici işlevini bugün de sürdürür. 1948'de kabul edildiği tarih 10 Aralık her yıl Dünya İnsan Hakları Günü olarak kutlanır. Kutlanır da ne kadar değer verilir. Bu haklara riayet edilir mi, edilmez mi ayrı bir tartışma konusu ama varlığı gene de önemli çünkü bu örgütler sayesinde bazı despot yöneticiler hizaya çekilebilmektedir.

2-9 ARALIK, Mevlana Haftası...

**"SEVGİDE GÜNEŞ GİBİ OL,
DOSTLUK ve KARDEŞLİKTE AKARSU GİBİ OL,
HATALARI ÖRTMEDE GECE GİBİ OL,
TEVAZUDA TOPRAK GİBİ OL,
ÖFKEDE ÖLÜ GİBİ OL,
HER NE OLURSAN OL,
YA OLDUĞUN GİBİ GÖRÜN,
YA GÖRÜNDÜĞÜN GİBİ OL"**

Diye insanlığa seslenen ünlü düşünür MEVLANA'nın hatırlanarak törenlerle kutlandığı bir hafta.

3 Aralık Dünya ENGELLİLER günü...

Özürlülük; doğuştan ya da kaza veya uzun süren bir hastalık sonucunda oluşan bedensel, zihinsel, duygusal ve sosyal yeteneklerin kaybı olarak tanımlanmaktadır.

Bugün sağlık, eğitim, istihdam, sosyal güvenlik ve toplumsal yaşama tam katılım gibi temel sorunlarda özürlü vatandaşlarımız için de büyük fırsat eşitsizlikleri yaşanmaktadır.

Özürlülere yönelik olarak geliştirilen politikalarda; özürlleri ve ailelerini bilinçlendirmeye yönelik bilgi paylaşımı için gerekli olanakların ilgili kurumlarca sağlanması, etkin bir tıbbi bakım şartının devlet tarafından güvence altına alınması, özürllerin kendi kendine yeterlik ve işlevsellik konusunda olabilecek en iyi düzeye çıkarılması ve bu düzeyin korunması için rehabilitasyon programlarının kurgulanması ve özellikle araç gereçlerinin de bu kapsamda ele alınacağı yardım servislerinin geliştirilmesi öncelikli konulardır. Bu anlamda geliştirilen; sağlık, rehabilitasyon, eğitim, sosyal güvenlik ve istihdam konularındaki politikalar özürllerin topluma başarılı bir şekilde entegre olmasını sağlayacaktır. Özürlleri ile ilgili politikalar; sadece özürllerin insani haklarını ve sosyal güvencelerini sağlamakla sınırlı olmayıp, aynı zamanda özürllüğe neden olan etmenlerin çözümünü de kapsmalıdır. **ATEŞ DÜŞTÜĞÜ YERİ YAKIYOR ama bu koşullarda kimin nerede nasıl özürllü olmayacağı da önceden bilinmiyor. Onlara hepimiz sahip çıkmalı, sahip çıkanların yanında olmalı ve onları desteklemeliyiz.**

20 Kasım, varlık, bilgi, gerçek, adâlet, güzellik, doğruluk, akıl ve dil gibi konularla ilgili genel ve temel sorunlarla ilgili yapılan çalışmalardır. **Düşünce sanatı olarak da**

bilinen FELSEFE'nin günü, 21 Aralık, Tüzel kişiliği haiz olmak üzere ortaklarının belirli ekonomik menfaatlerini ve özellikle meslek ve geçimlerine ait ihtiyaçlarını karşılıklı yardım, dayanışma ve kefalet suretiyle sağlayıp korumak amacıyla gerçek ve kamu tüzel kişileri ile özel idareler, belediyeler, köyler, cemiyetler ve dernekler tarafından kurulan değişir ortaklı ve değişir sermayeli teşekküllerin oluşturdukları KOOOPERATİF'lerin Kooperatifçilik günü. **22-27 Kasım** Kurban için satın aldığımız hayvanlarda bile çok önemsedığımız ancak günlük yaşamda çok fazla önemsenmeyen **"AĞIZ ve DİŞ SAĞLIĞI GÜNÜ"**.

4 Aralık Dünya Madenciler Günü'nden hiç bahsetmiyorum çünkü onlar zaten hergün hatırlanıyorlar, yer altında kalan cesetlerine bile günlerce ulaşılamıyor, mesajlarla görevlerine son veriliyor, çaresizlikleri hep konuşuluyor ama fazla mesafe de alınmıyor... Bakınız" Mehmet Çetingüleç" yazısında ülkemizin görünümünü nasıl özetliyor.

Türkiye'nin eskimeyen gündemi: Yolsuzluk

Türkiye'de belediyeler ve hükümetlerin yolsuzluk iddiaları gündeme geldiğinde halkın önemli bir bölümü duyarsız bir yaklaşım sergiler: "Para yiyor, ama iyi çalışıyor." İşte bu yaklaşım, halkın yöneticilere yolsuzluk yapma hakkı tanıdığının önemli bir göstergesi. "Benim vergim" bilinci ve takibi henüz topluma tam olarak yerleşmediği için yöneticiler de kamu ihaleleri dahil birçok uygulamada rahat (!) hareket edebiliyor.

Vatandaşın "tepkisiz" hale getirilmesi bugünün olayı değil. Geçmiş dönem iktidarlarının payı büyük. Çünkü halkın bilinçaltında hortumlanan bankalar, hayali ihracatlar, vurgunlar var. Yol, köprü, tünel, kaldırım yapanların aynı zamanda yolsuzluk yapmaları bir "hak" gibi görülüyor. Böylesine "anlayışlı" bir halkı var Türkiye'nin! Vatandaşın "anlayışlı" hale getirilmesinde seçim dönemlerinde artan paketler dolusu gıda ve kömür yardımlarının da etkisi büyük. Aynı ve nakdi yardımların gölgesindeki seçimlerde iktidarlar değişmiyor, muhalefet gelişmiyor. Türkiye'de siyaset sosyolojisini iyi bilenler, seçim dönemlerinde dağıtılan her şeyin bir karşılığı olduğunu görüyor. Vatandaş hangi partinin kendisine ne verdiğine, vereceğine bakıyor. Paketler üzerine kurulu bir siyaset yürütülüyor. Bu konuda değiştirilmesi zor bir "bağımlılık" olduğu söylenebilir.

Paketlerin, kutuların içerisinden bazen pirinç, un, şeker, nohut çıkıyor, bazen de dolar! Nitekim 17-25 Aralık 2013 soruşturma sürecinde ayakkabı kutularından milyon dolarlar çıktı. Bazı Bakanların çocukları ve bürokratlar gözaltına alındı. Ancak rüşvet iddialarından birkaç ay sonra 30 Mart 2014 yerel seçimleri yapıldı ve iktidardaki Ak Parti, oylarını bir önceki seçime göre 5 puan artırarak yüzde 44.19'a yükseltti. En yakın rakibi CHP, oylarını yükseltmekle birlikte yüzde 28.66'da kaldı. Bir kez daha görüldü ki, "yolsuzluk ve rüşvet" gibi suçlamaların halk nezdinde bir karşılığı yok. Ama iddialar Türkiye'nin dünyadaki imajını süratle bozuyor. Uluslararası Şeffaflık Örgütü'nün (Transparency International) 2014 Yolsuzluk Algı Endeksi yayınlandı ve Türkiye geçen yıla göre yolsuzluk konusunda tam 11 basamak geriye düştü. Uluslararası Şeffaflık Örgütü Türkiye Yönetim Kurulu Başkanı Oya Özarslan, Türkiye'de her 5 kişiden 1'inin kamu hizmetlerinden yararlanmak için rüşvet verdiğini söyledi. Sadece Uluslararası Şeffaflık Örgütü değil, Türk Sanayici ve İşadamları Derneği (TUSİAD) da kısa bir süre önce "Yolsuzluk" raporu yayınladı. Toplam 801 işadamı ile görüşülerek gerçekleştiren araştırmaya göre, işadamlarının yarısı "Türkiye'de yolsuzluk vardır" derken, yüzde 46'sı da yolsuzluğun artacağı yönünde beklenti içerisinde olduğunu bildirdi.

17-25 Aralık sürecindeki yolsuzluk ve rüşvet iddialarını araştırmak için TBMM'de bir soruşturma komisyonu kuruldu. İddiaların odağındaki İranlı işadamı Reza Zerrab ile bazı Bakan ve bürokratların ifadesine başvuruldu. Ancak şimdiye kadar Meclis Soruşturma Komisyonlarında elde edilen bilgiler basınla paylaşılrken, bu kez TBMM Başkanlığı 21 Kasım 2014'te Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na yazı göndererek, soruşturmayla ilgili basın ve yayın organlarına yayın yasağı konulmasını istedi. Aynı gün Ankara 7. Sulh Ceza Hakimliği tarafından talep kabul edildi ve yayın yasağı getirildi. Özetle Türkiye'de dün yolsuzluk iddiaları vardı. Bugün de var. "İşadamları yarın da yolsuzluğun devam edeceğini düşünüyor." İşte görüntü bu, şahsen ben 2014'ü iyi hatırlamayacağım umutlarımı gelecek yıllara taşıyorum. Gönlünüzce yeni bir yıl diliyorum...

İçimizden Biri Hüseyin Turan GÜNGÖR

M. Kamil ATEŞ

Gemuhu Köyü Ağın'ın 10 km. güneybatısında, Bögürlü Dağ'nın batıya doğru uzanan kuzey yamacında kurulmuştur. 1970 yılında heyelan bölgesi olarak ilan edilen Gemuhu köyü, Feribot İskelesi yakınında Afet Evleri yapılarak yerleşime açıldı. Feribota giderken görünen evlerdir. Son yıllarda 3-5 Aile bu bölgeye yerleşmeye başladı. Bu köyden yetişen ünlü kişilerden biri Fethi GEMUHULUOĞLU'dur. Fikir adamı olarak ün yapmıştır. Aynı köyden Hüseyin Turan Güngör'de hayata erken atılan, fakat kendi çabasıyla üniversiteyi bitirerek ufkunu açan büyüklerimizden biridir.

K.ATEŞ: Yeni ismiyle Demirçarık, eski ismiyle Gemuhu Köyünden kimlersiniz? Anne, Baba ve Kardeşlerinizi tanıtır mısınız?

T.GÜNGÖR: Babam Gemuhu köyünden olup, isimleri Osman Zihni ve Zekiye Güngör. Annem Çerkez asıllıdır. Babam Sivas Gemerek İstasyonunda çalışırken Çerkez olan teyzem Mercan da Gemerek'te oturmaktadır. Babam teyzemlere gidip gelirken annemle tanışıyor. Böylece Ağın'a Çerkez bir gelin geliyor. Çerkezlerin hamur yemekleri meşhurdur. Çerkezler bildiğimiz mantı yemeğinin 52 çeşidini yaparlar. Babam 2004, annem ise 2006 yılında hakkın rahmetine kavuştular. Her ikisine de Tanrı'dan rahmet diliyorum. Mekanları Cennet olsun. İki kardeşiz 1937 doğumlu Rahmetli

ablam Sabiha Güngör, Babam Devlet Demir Yolları Genel Müdürlüğünün Elazığ İli Maden İlçesi İstasyon Şefliğinde Yol Çavuşu olarak görev yaptığından, 1939 yılında Maden İlçesinde doğdum.

K.ATEŞ: Hozakpur Köyünden dedem Rahmetli Mehmet Dilek'te Yol Çavuşu olarak görev yapmış. Annem bunun gibi İstasyon Şefliklerinin kendine has doğa güzelliklerini, çalışanlar arasındaki dostlukları ve yolcuların yaşadığı bazı olayları hasretle anlatır. İstasyonlardaki zift kokusunu, kömürlü trenlerin nostaljik sesini, sıralanmış vagon tekerlerinin çıkarmış olduğu ritmik sesleri, arada bir şiddetle çıkarmış olduğu buharları çocukluk yıllarından kalan güzel anılar olduğunu anlatır. Bundan dolayı Kömürlü Trenlere karşı özel bir sevgisinin olduğunu hala söyler. Çocukluk yılları, okul yaşamları ne zaman nerelerde geçti. Anlatır mısınız ?

T.GÜNGÖR: 1946 yılına kadar, yani 7 yaşına kadar çocukluk yılları Maden İlçesindeki İstasyon Şefliğinde bulunan lojmanın çevresindeki bahçelerde, diğer çalışanların çocukları ile sessiz, temiz havalarda oynayarak, ağaçlara tırmanarak geçti. 1946 yılında babamın tayinin, Diyarbakır Merkez İstasyon şefliği emrine çıkması nedeniyle, Diyarbakır'a taşındık. Okula başlayacağım bir dönemde küçük bir kazadaki yaşam şartlarından, doğunun büyük şehirlerinden birine gelmenin zorlukları ve okul yaşamının getirdiği yeni koşullar altında İnönü İlkokuluna başladım. İlkokul yılları Diyarbakır'da geçti. Elazığlı olmamızdan dolayı babamın gitmek istediği yer Elazığ İstasyonuydu, bunun gerçekleşmesi için bayağı uğraştığını hatırlıyorum . ilkokul son sınıftayken Nihayet 1952 yılında babamın istediği oldu. Elazığ'a tayinimiz çıktı. Benim de o yıllarda ilin en iyi okulu olan Elazığ Ortaokuluna kayıt yapıldı. Başarılı ortaokul yılları sonrası, 1955 yılında ortaokulun devamı konumundaki liseye başladım. Yine fire vermeden 1958 yılında liseyi de bitirmiş oldum.

Lise biter bitmez askerlik kararını aldırarak, bir an önce iş bulmada sorun olabilecek askerlik engelini aşmak istedim. O yıllarda lise mezunları askerliği Yedek Subay olarak yapıyorlardı. Yani askerlik sırasında maaş da alacaktım. 1958 yılında 53'e 1. Dönem Türkiye de ilk defa Yedek Subay Öğretmen uygulaması bu dönemde oldu. Yani ilk yedek subay öğretmenlerden birisi oldum. Öğretmenliği Sivas ili Kangal Kazası Yarhisar Köyünde yaptım. Köye gittiğimde okul binası yok. Caminin bir köşesinde okul olarak bir oda vardı. Öğrencilerle ilgili resmi kayıtların tutulmadığı düzensiz bir okulla karşılaştım. Hatta sınıfta bıyıklı öğrenci ile karşılaştım. Okulun bu durumu beni rahatsız etti. İşin peşini bırakmadım. Kaymakamlık ile yapmış olduğum görüşmeler sayesinde köye iki katlı okul binası yapılmasını sağladım. Öğrenci kayıtlarını tamamlayarak okul haline dönüştürdüm. Güzel hatıralarla askerliğimi tamamladım.

K.ATEŞ: Lisenin bitmesi, askerliğin yapılması bir anlamda iş hayatına atılmak, geçiminizi sağlayacak para kazanmak istediğiniz anlaşılıyor. Geçimini çiftçilikle sağlayan, ailenizin ekonomik durumu sizin üniversite eğitimi karşılayacak durumda olmadığı anlaşılıyor. Hem Çalışıp, hem de yüksek öğrenim yapmak durumunda olduğunuza göre bu dönemler nasıl geçti. Hangi zorluklarla karşılaştınız. Anlatır mısınız ?

T.GÜNGÖR: Askerlik sonrası Ankara'ya geldim. Hem Ankara'da üniversite eğitimi yapmak, hem de gerekli parayı temin etmek için, iş arayışına girdim. O dönemde Köy İşleri Bakanlığına bağlı Yol Su Elektrik Genel Müdürlüğünün (YSE) açmış olduğu sınavı kazanarak Genel Müdürlük bünyesinde bulunan Personel Müdürlüğünde Personel Şefi olarak göreve başladım. Bu arada Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisine kayıt yaptırdım. Bir tarafta Devlet Memurluğu, diğer tarafta üniversite eğitimi ikisini bir arada götürmek zor olmaktaydı. Okulun devam sorunun fazla olmaması, kurumumun okumak isteyen öğrencilere karşı hoş görüsü sayesinde eğitimime devam edebiliyordum. 1962 yılında akademiye bitirdim. Aynı kurumda Üniversite mezunu olarak çalışmak bir başka güzel oluyordu. 1971 Yılında Devlet Demir Yolları Genel Müdürlüğünün Açmış olduğu Müfettişlik sınavını kazandım. YSE Genel Müdürlüğünden muvafakat yolu ile TCDD Genel

Müdürlüğü Teftiş Dairesi Başkanlığında Müfettiş olarak göreve başladım.

Görevim gereği yapmış olduğum teftişler sırasında bazı görevlilerin görevlerini kötüye kullandıklarını tespit ettiğimde, en kısa zamanda yasal işlemler yapmaktan hiç çekinmedim. Devletin malını, parasını çalanları yani hırsızlık yapanları ve tecavüz olaylarını hiç affetmedim. Her zaman yasal işlemleri başlattım. Bunu dışında kötü niyet olmadan bazı küçük hatalarda elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. O günler yardımcı olduğum, hoş görülme davrandığım kişiler bugün beni tanımaz oldular. 15 yıl TCDD Genel Müdürlüğüne bağlı Türkiye'nin pek çok bölgesinde bulunan kurumumuzun birimlerinde Müfettiş olarak teftişlerde bulundum. 1987 yılında Genel Müdürlüğümüzün Ankara 2. Bölge İşletmesi Ticaret Müdürü olarak göreve başladım. 1991 yılında ise 2.Bölge İşletme Müdürlüğüne İşletme Müdürü olarak atamam yapıldı. Bu görevden kendi isteğimle 2001 yılında emekli oldum. Memur veya Yönetici olarak çalıştığım tüm kurumlarda, kanunların vermiş yetkileri ve vicdanımın sesine kulak vererek Devlete yararlı hizmetler yaptığımı inanıyorum. Tüm kamu kurumlarında 39 yıl görev yaptım. 2001 yılından bu güne kadar Ankara Yukarıyabancı semtinde emekliğin keyfini sürdürmekteyim.

Çalıştığım kurumla ilgili olarak, alt yapısını bildiğim demir yolunda 22 Temmuz 2004 yılında Sakarya Pamukova'da gerçekleşen hızlandırılmış tren kazası olduğunda emekli olmuştum. Ama yolların alt yapısının müsait olmaması, yol virajlarının dar olması, rayların yorgun olması, siyasi tercihler nedeniyle trenin hız yapması sakıncalıydı. Buna rağmen hızlandırılmış trenin yaptığı kazada 41 kişinin ölümüne neden oldu. Esas sorumlular değil, görev yapmak zorunda olan makinistler sorumlu tutuldular. Bu olay hala içimi sızlatmaktadır.

Emekli olmama rağmen, Uzun yıllardır gidemediğim köyümü çok özliyorum. Köyde yakın akrabalarımın kimse kalmadığından barınma sorun olacağından gidemiyorum. Hele yazlık olayı çıktıktan bu iş daha da zorlaştı. Umarım bu hasretimi giderme şansım olur.

K.ATEŞ: Tekrar gençlik yıllarına dönelim. Kişilerin hayatında gerçekleşen önemli olaylardan birisi de evlilik. Belirli bir yaş, ekonomik güvence sağlandıktan sonra toplumumuzda oluşan,

ailemizin beklentisi, kişileri de ister istemez bu havaya sokuyor. Bazen bizim isteğimiz bazen de ailemizin yönlendirmesiyle bir aday ortaya çıkmaktadır. Sizin evlilik yani yuva kurma nasıl gerçekleşti. Çocuklarınızdan, var ise torunlardan bahseder misiniz?

T.GÜNGÖR: 29 Temmuz 1974 yılında Kayserli Yaşar Güngör Hanımla görücü usulü ile evlilik gerçekleşti. Bu evlilikten 1976 doğumlu kızım Banu Güngör, 1978 doğumlu oğlum Barış Güngör doğdu. Kızım Banu Güngör ODTÜ İstatistik Fakültesi mezunu olup, İş Bankası Teşvikiye Şubesinde 2.Müdür olarak görev yapıyor. Kızımdan 2 yaşında bir tane Zeynep Naz Basım isminde torunum var. Oğlum Barış ise Ankara Bilkent Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunu olup, Polonya kökenli bir özel şirkette Satış Müdürü olarak görev yapmaktadır. Mayıs 2014 tarihinde Harita Mühendisi Gökçe Güngör’le yeni evlendi.

Çocukların ikisi de İstanbul’da iş buldular. Bu nedenle torunlar çok özlendiğinden biz de Ankara-İstanbul arasında gidip geliyoruz.

K.ATEŞ: Ankara’da ikamet etmekte olan bir Ağınlı olarak, Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğinin çalışmaları ve Ağın Düşün ve Sanat Dergisi hakkındaki düşünceleriniz bizim için çok önemli. Bu konular da neler söylemek istersiniz.

T.GÜNGÖR: Dernek çalışmalarını çok önemsiyorum. Memleketimizle olan bağımızın en önemli temel taşı olmaktadır. Burada hemşerilerimizle sohbet ettiğimde, kendimi çok daha mutlu hissetmekteyim. Burada bir evimin daha olduğu hissini vermektedir. Dergimizin yayın hayatını sürdürmesini çok istiyorum. Bu kurumun çalışabilmesi için hemşerilerimizin bağış destekleri çok önemli. Bu bağışların zamanında yapılması gerekir, aksamalara anlam veremiyorum. Pek çok yöresel derneklerin bu tür ilgisizliklerden yaşamlarını sürdüremiyor.Bu derneğin bu kadar uzun soluklu olması büyük başarıdır.Tüm Ağınlı dostlarıma sesleniyorum.Çeşitli bahaneleri bir kenara bırakıp derneğimizle her zamankinden daha fazla ilgilenelim. Bu kurumun kapanması bizler için büyük bir ayıp olacağını düşünüyorum. Bu nedenlerle derneğimizden kopmalara anlam veremiyorum. Bu bağı hiç koparmadan devam ettirmek biz Ağınlıların en önemli görevi olduğunu düşünüyorum.Bu dernek tüm Ağınlılarındır.

Bu vesile ile tüm Ağınlı Hemşerilerime canı gönülden sağlıklı, mutlu nice yıllar diliyorum.

K.ATEŞ: Ben de bu temenninize canı gönülden katılıyor,tüm Güngör ailesine sağlıklı, mutlu nice yıllar diliyorum.

Şiir...

Sen de Gel

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Yaylaların dersi yankı yapar, seslenir
Yağmur yağar çiğ düşer, kıl çadırlar ıslanır
Görki nehoş yaylalar koyun, kuzu beslenir
Ceylan gözlüm üzülme, arzidersen sende gel

Çeşmeleri şarıldar, gece, gündüz su verir
Bahar olanda birgör, karlar durmaz hep erir
Lale, Sümbül, Gül Reyhan tomur olur göğerir
Gelmek ister güzeller arzidersen sende gel

Serin olur gündüzü, geceleri üşünür
Üzülme, merak etme Hüsnün seni düşünür
Doru beygir, al kısırak şaha kalkmış eşinir
Obamızda düğün var kırata bin de sende gel

Yollar patika diye düşünme sakın ola
Yorulunca gedikte verin birazcık mola
Yorga at, rahvan kısırak düşmesin birkez yola
Keloğlan çoktan çıktı şahingözlüm sende gel

Rengarenk çiçeklerle süslendi bütün Dağlar
Tulukları doldurdu, kekik kokulu yağlar
Kaval çalar çobanlar, bizi yaylaya bağlar
Kemankaş, yeşil gözlüm geç kalmada erken gel

10 Kasım...

Ulu Önder Atatürk'ün 10 Kasım 1938'de ebedi aleme intikal edişi hiç kuşku yok ki Türk ulusunu derin bir üzüntüye sevk etmiştir. O'nun ani ve apansız aramızdan ayrılışı bütün Türk halklarını da derinden sarsmakla kalmamış, dünya üzerinde diğer milletler arasında da büyük bir yankı uyandırmıştır. Atatürk'ün ölümünün hemen arkasından dünya liderleri tarafından yapılan tüm açıklamaların ortak noktası, O'nun dünyaya gelmiş çok nadir bir dahi olduğu, büyük devlet adamlığı ve diğer dünya milletlerine örnek olabilecek çalışmaları olmuştur. Atatürk, reformcu ve ileriye görebilen niteliklerinin yanında aynı zamanda büyük bir komutan da. Türk Milli Mücadelesine yön vermiş, milleti ile birlikte “ya istiklal ya ölüm” diyerek, zaferin kazanılmasında en büyük pay sahibi kuşkusuz ki o olmuştur.

Ulu Önder Atatürk, Milli Mücadele sonrası sağlanan başarının asla yeterli olmadığını düşünerek bir benzerinin dahi yapılması çok güç hatta imkânsız olan birçok devrimler gerçekleştirmiştir. O'nun Türk ulusuna en büyük hediyesi ise Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmak olmuştur. Tanzim ederek hayata geçirdiği devrimler ile Türk ulusuna çağ atlatmış, Türkiye Cumhuriyeti'nin dünya devletleri arasında saygın konuma yükselmesine vesile olmuştur. İçine birçok şeyi sığdırdığı kısa yaşamının en son anına kadar memleketine hizmet etmiş olan bu büyük lider; **“Benden sonra beni benimsemek isteyenler bu temel mihver üzerinde akıl ve ilmin rehberliğini kabul ederlerse, manevi mirasçılarım olurlar”** diyerek kurduğu cumhuriyete sahip çıkılmasını ve bunun ise çok çalışarak bilimde ileri bir seviyeye çıkılması suretiyle gerçekleşeceğini ifade etmiştir.

İşte, bütün 10 Kasım'lar bu yüzden ulusça içinde bulunduğumuz mateme rağmen; Atatürk'ün fikirlerinin en iyi bir şekilde anlaşılabilir ve tatbik edileceği günler olarak kalmalıdır. 10 Kasım'larda bizler onu her seferinden daha da iyi anlayarak, düşüncelerinden en üst düzeyde istifade ederek, ilmin ve fennin ışığında ülkemiz ve ulusumuz için daha iyi neler yapabiliriz sorusuna cevaplar aramalı ve de vakit geçirmeden hemen işe koyulmalıyız.

Her 10 Kasım atmosferinin ruhumuzda oluşturduğu kaçınılmaz hüznem rağmen, taşıdığı anlam bakımından bu günün büyük bir gün olduğu biraz önce yaptığımız kısa açıklamalardan da daha iyi anlaşılacaktır. Bu nedenlerle onun izinde yürüyen ve ulaştığı noktayı daha ilerilere taşıyacak bir kuvvetin varlığını damarlarındaki asil kanda hissetmekte olan Türk evladı, kendisinden beklenen başarıyı elde etmektedir ve etmeye de devam edecektir.

Büyük kurtarıcımız ve liderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk! Sen ebedi mekânında rahat uyu! Bizler emanet ettiğin Türkiye Cumhuriyeti'ne her zaman olduğu gibi gönülden sahip çıkacak ve sana layık bir ulus olmaya devam edeceğiz.

Ruhun şad olsun.

Atatürk İnkılapları sitesinden alınmıştır.

Düzeltilme: Eylül - Ekim 2014 sayımızda Uzman Dr. Mustafa ŞAHİN tarafından yazılan Cumhuriyet isimli şiirin son dördünlüğünün ilk satırı “Şahidim ATATÜRK büyük önderdi”, “Şahinim ATATÜRK büyük önderdi” şeklinde olacaktır. Düzeltir, Özür Dileriz.

Atatürk'e Ağıt

Aşık Veysel ŞATIROĞLU

Ağlayalım Atatürk'e
Bütün dünya kan ağladı
Başboğa olmuştu mülke
Geldi ecel can ağladı

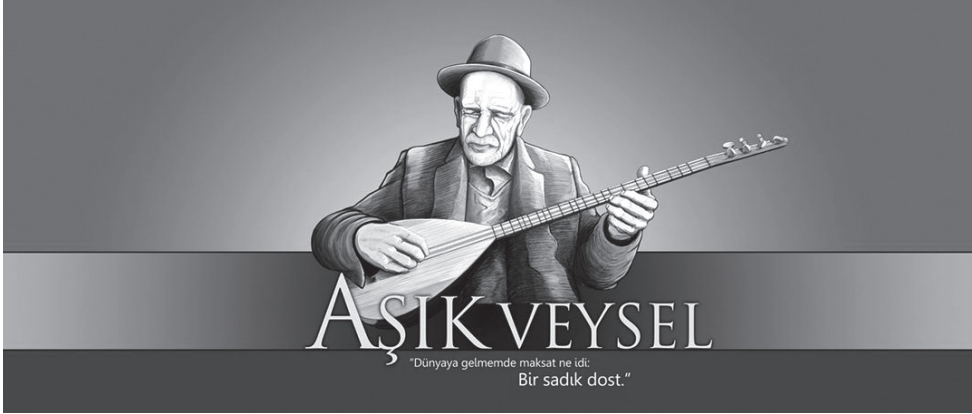
Şüphesiz bu dünya fani
Tanrı'nın aslanı hani
İnsi cinsi cem'i mahluk
Hepisi birden ağladı

Doğu batı cenup şimal
Aman tanrım bu nasıl hal
Atatürk'e erdi zeval
Yas çekip *nevsen ağladı

Bu ne kuvvet bu ne kudret
Varıdı bunda bir hikmet
Bütün Türkler İnönü İsmet
Gözlerinden kan ağladı

Tren hattı tayyareler
Türkler giydi hep kareler
Semerkand'i Buhara'lar
İştitti her yan ağladı

Siz sağ olun Türk gençleri
Çalışanlar kalmaz geri
Mareşal Fevzi'nin askerleri
Ordular teğmen ağladı

İskender-i *Zulkarneyn
Çalışmadı bunca leğün
Her millet Atatürk deydi
Cemiyet-i akvam ağladı

Atatürk'ün eserleri
Söylenecek bundan geri
Bütün dünyanın her yeri
Ah çekti vatan ağladı

Fabrikalar icad etti
Atalığın ispat etti
Varlığın Türk'e terk etti
Döndü çark devran ağladı

Zannetme ağlayan gülmez
Aslan yatağı boş kalmaz
Yalnız gidenler gelmez
Felek-el mevt'in elinden
Her gelen insan ağladı

Uzatma Veysel bu sözü
Dayanmaz herkesin özü
Koruyalım yurdumuzu
Dost değil düşman ağladı.

(Aşık Veysel bu şiir 1938 yılında Atatürk'ün ölümü üzerine yazmıştır.)

*Nevsen (Meshen): Meclis-i Mebusan

*Zulkarneyn: Mitolojik bir güç

24 Kasım Öğretmenler Günü...

Nazım ERCAN

Büyük Önder Baş Öğretmenimizin öğretmenlere verdiği değer çok önemlidir. O diyor ki **“Bir ülkenin geleceği o ülke gençliğinin eğitimine bağlıdır.”** Eğitimsiz bir ülke yerinde sayar,hiç bir şeyden habersiz geri kalmışlıkta ezilip gider.

1940-1953 yılları arası Türkiye de hızlı bir eğitim öğretim vardı. Bu hız Köy Enstitüsünün kazandırdığı hızdı. Zamanın öğretmenleri gece gündüz demeden vatandaşa her türlü konuda örnek oldular. 1953 yılından sonra hız yavaşladı. 1953-1980 yıllarına kadar diyebilirim ki Milli Eğitimin çeşitli kademelerinde enstitü mezunları vardı. Bu kuşak, 68 kuşağı da tükendi. 1980 yılından sonra Türkiye de hemen hemen her yıl eğitim sisteminde değişiklikler oluyor. Öğretmen bocalıyor, öğrenci şaşırıyor. Sistem rayına oturmuyor. Bütün bunların nedeni öğretmen yetiştiren gerçek kurumların olmayışındır. Zamanımız öğretmenlerinin çoğu Eğitim Fakültesi mezunu, kaynakları lise. Öğretmen okullarında hemen hemen her derste “siz öğretmen olacaksınız” sözü ile doyurulmuş öğretmenler yetiştiriliyordu. Başarılı çalışan mezun öğrenciler, Eğitim Enstitülerine gidip, orta öğretime branş öğretmeni oluyorlardı.

Onların bu ülkeye gerçekten kıymetli hizmetleri oldu. Hayatta olanlara sağlık, Rahmetli olanlara Allah’tan bol rahmetler dilerim.

İşte zamanımızın eğitim ve öğretimi bocalama devri yaşıyor. Sebeplerinden birisi de öğretmen olmak için alt yapısı olamayan kişilerin, eğitim fakültelerinden mezun olduktan sonra öğretmen olmak zorunda kalmalarıdır. Öğretmenlik mesleği, öğretmeyi karşılıksız sevebilen, hoş görülü, gerekli eğitim formasyonunu kazanmış kişiler tarafından yürütülmelidir. Türkiye de öğretmen yetiştiren kurumlara geri dönüş yapılarak, çağın gereği düzenlemeler, programlar geliştirilirse, mesleğini seven, fedakar, başarılı öğretmenler yetişeceğini düşünüyorum.

Eğitim, Öğretimde kalite, Atatürk ilkeleri, devrimleri, Cumhuriyetin ilkeleri doğrultusunda yaşayan nesiller yetiştirelim. Bütün bunların rayına oturması, kaliteli eğitimcilerin yetişmesi için, özlük haklarının iyileştirilmesi gerekir. Eğitimci sınıfa girerken çocuklarının geçimini, geleceği gibi sorunlarını düşünmemesi gerekir. Bu şartların gerçekleşmesi halinde Eğitim ve Öğretimde kalite yükselir.

Yıllarını sınıflarda geçirmiş, köy enstitüsü mezunu emekli öğretmen olarak, ülkemizin eğitim sorunları benim için hala önemli olduğunu düşünerek, 2014 yılı öğretmenler gününde konuyu açmak istedim. Tüm öğretmenlerin öğretmenler gününü içtenlikle kutlar, sağlık ve başarılar dilerim. Aramızdan ayrılan öğretmenlere Tanrıdan rahmetler dilerim. Ruhları Şad olsun.

Nazım Ercan
Emekli Öğretmen
Şenpınar (Vahşen) Mahallesi

Akçadağ

Hikmet ŞENER

Henüz anne nefesinin sıcaklığına muhtaçken,
Ayrıldı onbir'inde yuvasından çok erken.

“Attın cücüğü geldin Akçadağ'ın dağına”
Diyerek sitem eder büyükanne oğluna.*

Birçoğu ufak tefek, iriceydi bazısı,
Her biri bir beldeden, hepsi ana kuzusu.

*Okul numarası 3 , ranzası en baştaydı,
Kolu kanadı kırık gözleri hep yaşıyordu.*

Bilmez sökükle dikmeyi, çamaşır yıkamayı,
Çaresizlik içinde tutturur ağlamayı.

*Altı üstlü ranzalar kırk kişilik odaya,
Altı yıl hasret kaldık bir sıcak sobaya.*

Savururdu tipi, kar kırık pencerelerden,
Yedikleri yemek mi? paslı tencerelerden.

*Tencere değil pardon, koca koca kazanlar,
Kimine mevsim bahar, bize düştü hazanlar.*

Kimi girer yatağa çorap ve palto ile,
Bir çift battaniyeyle uyumak mı? nafile.

*Ayaklar buz parçası ısınmazdı bir türlü,
Kimi ağız dualı kimininki küfürlü.*

Nöbetçi öğretmenler sanki birer zebani
Merhametlisi vardı, ama çoğu yabani

*Acı bir düdükle ile sıçardık yataklardan.
Güya el yüz yıkadık buz akan musluklardan*

Kimisi de değnekle vururdu ranzalara,
O gün işlendi işte, korku hafızalara.

*Koşardık apar topar sıcak ana binaya,
Bir ders etüt yapmadan izin yok kahvaltıya.*

Sabah kahvaltısı mı ? Çaylar sürahilerde,
Bardaklar plastikten içindeydi şeker de.

*Küflü zeytinler ile yarı aç yarı toktuk,
Her zorluğa katlanıp acıları unuttuk.*

Haftada bir hamamda sözde banyo yapardık,
Bazen sular kesilir yarı kirli çıkardık.

*Altı yıl az mı sandın dile kolay bu çile,
Mekan toplama kampı öğrenciler de köle.*

Bırakıp pes etmek mi ? Öyle şey hiç olur mu?
Ne derler sonra köyde, elin ağzı durur mu?

*Az zamandır sanmayın altı yıl bir ömürden,
Ne kadar örselendi o körpecik ruh, beden.*

Bu ne serzeniş böyle acımasız, isyansı,
Duyanlar sanacak ki Fransız Guyanası.

*Zamanın şartı buydu şikayet hakkımız yok,
Hayata tutunmanın başka da çaresi yok.*

Çocuk yaşta olsak da iyi öğretmen olduk,
Vatana hizmet edip acıları unuttuk.

*Yiyor isek huzurla bugün bir lokma ekmek,
Ödenen bedellerin karşılığıdır elbet.*

Hikmet der bu sözlerin bilmem nasıl yorulur
Sürçü lisan ettimse umarım affolunur,

**cücük: cıvcıv*

Hikmet ŞENER
Emekli Öğretmen Haskini Köyünden
Batıkent-Ankara

Küskün Yolların Türküsü

Şerif AYDEMİR

“Köklerim nerede bitmişse, dallarım da varsın o topraklarda çürüsün.”

Safiye EROL

Geçenlerde kütüphanemde gezinirken **Oktay Akbal’ın “Önce Ekmekler Bozuldu”** adlı kitabı elime geldi. Kapağın altındaki tarihe göz atınca anladım ki ilk okuyuşumun üzerinden hayli zaman geçmiş. İkinci kez okumaya oturdum. Kitap 1946 doğumlu. Benden beş yaş büyük. Akbal usta; 2. Dünya Savaşı yıllarında bazen kendi sokağının başında durarak, bazen sisli ve kirli bir camın arkasına geçerek, vapurlarda tramvaylarda yolculuk yaparak yaşadığı şehri anlatıyor. O kadar arı duru bir dili ve üslubu var ki, sizi o şehrin içine çekiyor. Yakanızı kurtaramıyorsunuz, kaçamıyorsunuz. Caddeler, sokaklar, o sokaklara tünemiş tekdüze evler, ağlayan gülen şımaran hüznülenen insanlar çarçabuk önünüze dökülüyor. Artık o insanları neredeyse fotoğraflarından bile tanıyacak hale geliyorsunuz.

Kitabın ilk cümlesi “Önce ekmekler bozuldu, sonra her şey” diye başlıyor. “Ben bu semti rastgele tanımadım. Kucağında gözlerimi açtım. İlk defa bu semtin göğüne hayran oldum” diyerek devam ediyor.

Hatırat ve şehir kitaplarına bayılıyorum. Sizi alıp götürüyor, başka insanlarla akraba ediyor **Şevket Süreyya Aydemir’in “Suyu Arayan Adam’ında”** da aynı lezzeti yakalamak mümkün. Çocukluğunun Edirne’sini anlatarak başlıyor söze ve siz bir anda Edirneli oluveriyorsunuz. Oradaki çocukların “süt kokulu sesleri” düşünüyor kulaklarınıza. Balkan Savaşı’nın acılarına şahit olurken ister istemez buruk bir esinti de doluyor ciğerlerinize. Son yıllarda Edirne’ye sık sık gittim. Her defasında Şevket Süreyya’nın Edirne’sinden acaba geriye ne kalmış diye arayıp durdum.

Şehir ve hatırat kitapları dedim ya; kütüphaneme bakarak bir çırpıda bu türden onlarca kitap ismi sayabilirim. En son **Necati Kanter** dostumun **“Bizim Şehrin Divaneleri”** geldi. Elazığ kompozisyonlarının bolca çizildiği bu harika kitap bakış hizamda yerini alalı bir yıl bile olmadı. **Sücaattin Erdem** kardeşim gücenir şimdi, Dergah’tan çıkan **“Arapgir Hasreti’nden”** söz etmezsem... **Tanpınar’ın Beş Şehir’inden**

başlayarak Antep’i anlatan **Bizim Çarşının Uluları, Özkan Yalçın’ın Amasya’sı A. Turan Alkan’ın Altuncı Şehir Sivas’ı** ve daha niceleri... Bazen aynı şehri ayrı ayrı yazarlar oluyor. Birbirlerini nakzetmeseler de birbirlerine çok uzak düşüyorlar. Zira herkes gördüğünü yazıyor, görebileceğine bakıyor. Gözümüzle bakar, kavramlarla görürüz çünkü. O yüzden, **Attila İlhan, “Herkesin Paris’i başka”** demişti.

Bu insanlar şehirlerini niye anlatırlar?..

Akbal’ın dediği gibi büyüdükleri yerlerin göğüne mi hayran olurlar? Belki de... **Adnan Binyazar** da Ağın’ın yıldızı bol göğüne tutulmuştu çocukluğunda.

“Sevdiğim şehri anlatan bir kitap okumayı ne çok isterdim. Bitmese bu kitap, cümleleri resim olsa, renk ve ışık olsa; duyguları ve hatıraları anlatsa uzun uzadıya, sonra iman ve aşk olsa kompozisyonunda ve binyılları özetleyen taşlarına dokunabilsem harflerince.” Bu sözler de İskender Pala’ya ait. Düşünüyorum da bu hasrete can mı dayanır?

Geçtiğimiz yıl Türk Edebiyatı Vakfı’ndaki bir konferansta Bizim Toprakların Hikâyesi başlığıyla Ağın’ı, Harput’u, Eğin’i anlatmaya çalışırken ben de kendimi tutamamış, içimdeki bu nevi kıpırtıları dışa vurmuşum ve şunları söylemişim:

“Şair demiş ki ‘bana geçmiş günlerimi verseler ıslak mendil gibi yüzüme sürerim.’ Ondan mıdır acaba; yıldız kırpar gibi gün kırptığım çocukluğumun Ağın’ına gitmeye korkuyorum. Yüzüme sürmeye ıslak mendil yetmez ki... Lacivert gecelerde fona yansımış binbir ışığı ve gönül prizmamda kesişen renkleri bugün ardıma atsam bile, harman yolunda bir başına yığıtlenen dişbudaktaki çalımı asla unutamam. Dut yaprağına çöreklenen ince sızıyı, badem çiçeğindeki zaptedilmez arzuyu, söğüt dallarının bağımsız ve haylaz devinişini ve dilberler dilberi nar çiçeğinin yutkunuşunu... hele de güz ortasında saçlarına toz düşünce umutlarını çiğ taneleri gibi şafağa serpiştiren iğde sürgünlerini nasıl unuturum?.. Ama yazamadım. Elim gitmedi. Hep erteledim. Yazabilecek miyim? Ya nasip...”

Eskiden “Şehrengiz” derlerdi, bir şehrin güzelliklerini anlatan eserler olurdu.

Öyle bir kitabımız yok. Bildiğim kadarıyla biri kaymakamlığımızın hazırladığı olmak üzere birbirinden beslenmiş dört Ağın monografisi yayımlandı. En başta söylemeliyim, doğal olarak suları birbirine katışmış bu çalışmaları takdirle karşılamak gerek. Ama bağımsız ve kitap hacminde bir Ağın Güzellemeesi yok. Yazılmadı. Adnan Binyazar ağabeyin kitaplarına serpiştirilmiş öyle cümleler, pasajlar görmüştüm ki, üç beş sene önce haddim olmayarak kendisinden bir Ağın Güzellemeesi yazması için istekte bulundum. Keşke yazsa. Keşke nazı geçenler bu iş için gidip kapısına dayansalar...

Böyle bir kitabın Ağın'a ne yararı olur? Biliyorum bu soruyu çokları soracak. Dudak bukenleri şimdiden görür gibiyim. Halbuki düşünsek bize ait ne çok şey elimizden kayıp gitti. Daha da gidecek gibi. Selden kütük kurtarırcasına bir iki de eski sesimizden, huzmemizden, kokumuzdan kenara çekebilsek. Olur ya; bir gün yeniden yola dizilirsek onlar dizimize derman olurlar belki. Gücümüze güç taşırlar.

Başkasına karışmam, ama ben yaşadığım ya da doğup büyüdüğüm yerin, insanın içine işleyen bir yanı olsun isterim. Çünkü toprağın da hafızasının olduğuna inanırım. Ayrıca toprakta; ses, renk, ışık ve kokunun biriktiğini düşünüyorum. Dolayısıyla bu dört muharrik unsur ne ölçekte ve kıratla birikirse işte ancak o malzeme kadar ve o malzeme ile iç dünyamızı inşa edebiliriz diye tekrar düşünüyorum. Başka nasıl olsun ki? Doğup büyüdüğümüz çevre, o çevrenin aktardığı sözlü ve yerleşik kültür bizde zamanla bir bilinç oluşturuyor. Bize anlatılanlar tekrarlandıkça o bilinç iyice oturuyor ve daha söküp atamıyoruz. Hemen burada bir örnekleme yapmak istiyorum. Şişli Belediyesi'ne Andirili Mehmet Selçuk'u ziyarete gitmiştim. Ordan burdan muhabbet derken söz arasında zihin kodlarından birini de ele verdi. On bir yaşına kadar hiç kavgaya tanık olmadığını söyledi. Mehmet Selçuk'u bilen bilir; kini, hasedi, kavgası olmaz. Bu yaşam biçimini tercih etmesi demek ki durup dururken değil. Hiçbir duygu durup dururken, emeksiz insanın yüreğinde köklenip gürbüzleşmez.

Çalıştığım işyerinde bir delikanlı bir gün beni şaşırtacak şeyler söylemişti. Demişti ki; "Ben küçük ve cılız bir çevrede büyüdüm. Âdeta heyecansız, kıpırtısız, iklimsiz... Hayatımın o safhası, yani çocukluğum şimdi bana yetmiyor. Diğer arkadaşlarımın yanında bir yanımda hep eksik kalıyor. Tez elden kendime bir geçmiş uydurmam lazım. Senin muhayyilen geniş, bana yardım eder misin?" O anda, biz ne zengin büyümüşüz Allah'ım! diye çınlayasım geldi. Çocukluğumuz

yere göğe sığmıyor. Bazen güncel kirlilikten arınmış bir küçük söz, usul usul yaşanan sinik bir koku, hatta; ne bileyim, şöyle çıtır bir kızılık bile bizim gibileri geçmişe yolculuğa çıkarabiliyorsa, bunu, yere göğe sığmayan çocukluğumuza borçluyuz.

Bugün Ağın'ın küçük bir kasaba gibi sönüklüğüne bakıp aldanan gençlerimiz olabilir. Onlara eski insanımızı nasıl anlatacağız bilmem ki? Belki de Behçet *Necatigil'in Küskün Yolların Türküsü'nde* teselli bulacağız:

"Şimdi hangi kitaplardan / Öğreneceksiniz onu/ Gelmiyorsa bazı şeyler / Çocukluğunuzdan geçerek."

İstanbul Derneğinde konu olmuştu. Söyleşip gülüyorlardı. İki Ağınlı aynı semtte 8 yıl oturmuş, sonra onları bir Trakyalı tanıştırmış...

Ne söylesem?.. Benim çocukluğumdan bildiğim, Ağınlılığın bir anaç karakteri vardı. Neydi o?.. En iyisi şu örneği vereyim de az söz ile meramımı netleştirmiş olayım: Hünülü Halit Dayı derdi ki; "Ula uşaklar! Arkamdan gelenlerin içinde bizim köylü varsa, onları ayak seslerinden hemen tanıyım!"

İsimlerini andıkça ağzımızın tatlanacağı o nice insanlar göçüp gidince meğer içimizdeki çöl farkında olmadan kocamanlaşmış.

Aslında hikâyemizi anlatmaya buradan başlayabilirdik. Çünkü biz büyürken oyuncaklarımız da büyüdü. Büyüyen oyuncaklarımızın peşine düşünce sevdamızı da bir kayıp yâr sesi gibi karlı dağların ardında unuttuk. Şimdi durup durup güya Ağın severliğimizi yarıştırıyoruz, birbirimizin gözüne sokmaya çalışıyoruz.

Ağınlı dostlarımızın uzun bir süredir internet zemininde yazdıklarına ve orta yerde konuştuklarına bakarak bile kendi iklimimizde olmadığımızı ve yerimizi yadırgadığımızı pekâlâ anlayabiliriz. Sevecen, sarıcı, kucaklayıcı, anlaşılabilir ısıtlı bir dille ve müjdelere taşıyan bir üslupla konuşmayı çok olmuş herhalde. Çok olmuş ki, dilimizin üstünde bunca toz birikmiş. Çok olmuş ki; kadim sevdamız yaz akşamlarında davulları çalınan bir Hozakpur düğünü gibi Koçan Meydanına çökmüyor artık.

Hani ağzımızda sessiz kelimeler vardır. Biz söylemesek, söyleyemesek de duyanlar olur. Ne kadar zamandır birbirimizi duymuyoruz acaba? Yüreğimizin ucuna bir kuş gelip konmayalı, yani birbirimize mektup yazmayalı çok oldu değil mi?

Bu yalnızlık beni korkutuyor. O yüzden son zamanlarda çocukluğuma daha çok sığınıyorum. Haksız mıyım?..

Devlet ve Dil...

Cavit ALPASLAN

Ağın Dergisi'nin Temmuz-Ağustos 2014 sayısında Dr. Nevzat İspir'in güzel bir ifadeyle yazılmış anısı, bana mesleğe başladığım günleri anımsattı.

Bizim dönemimizdeki meslektaşlarımızın en önemli sorunu; anadili Türkçe olmayan köylerdeki öğrencilerimize dil öğretmekti. Yokluklara alıştık, olanakları kendimiz sağlayıp; yaşamımızı sürdürebiliyorduk. Ancak dil öğretimi bir, ihtisas ve maharet işiydi. Bunun temeli de özel bir eğitimden geçiyordu. Bu özel eğitim kurumu da **Köy Enstitüleri** idi.

Cumhuriyeti kuranların en önemli işi Misak-i Milli sınırları içinde ulusal birliği sağlamaktı. Bunun ilk koşulu da dil birliğiydi. Köy Enstitüleri'nin kuruluş amaçlarından en önemlisi buydu. Doğu Anadolu da kurulan Köy Enstitüleri'nde okuyan öğrencilerin hemen hemen yarısı anadili Kürtçe olan köylü çocuklarıydı. Ben 1952 yılının eylül ayında Palu'nun Biricik Köyünde göreve başlarken benden önce burada görev yapan Ağın'lı Muharrem Yılmaz isimli meslektaşım, bu konuda hayli yol almıştı. Civar okullardaki öğretmenlerin çoğu Kürt kökenli öğretmenlerdi. 1945 yılından sonra Kürtçe konuşan halkımızın, %25 Türkçeyi konuşur hale gelmişti. Bugün Türkçe bilmeyen tek vatandaşımız yok.

Araştırmacı Tarih Prof. Dr. Zafer TOPRAK'ı Darwin'den Dersime Cumhuriyet ve Antropoloji isimli eserinden alıntılar: Abülhalik Renda'nın Raporu: Kendisi Arnavut kökenliydi Ancak, İttihatçılığı onun etnik kimlik sorunlarını aşmıştı. Ortak bir kimlik oluşturma çabasıyla Cumhuriyetin önde gelen devlet adamları içinde yer aldı. Renda raporunu Şeyh Said ayaklanmasının ardından hazırlamıştı. Başvekil İsmet

Paşa'nın görevlendirilmesiyle isyan sahası denilen yöreye bir "Tetkik seyahati" yapıp, incelemeleri sonucunda Kürtler üzerine bir rapor hazırladı....Urfa, Mardin, Siverek, Diyarbakır, Ergani, Elazığ, Dersim, Genç, Muş, Beyazıt, Van, Hakkari, Bitlis, Siirt vilayetleriyle Erzurum Vilayeti'nin Hınıs, Bingöl Kıyı, Erzincan Pülümür kazalarının nüfusu, kayıtlara göre 1.300.000 dolayındaydı. A . Renda'nın Yaptığı incelemelere göre halkın çoğunluğu yani 993.000 i Kürtlerden oluşuyordu, Türkçe konuşanlar 250.000, Arapça ise 117.600 idi. Fırat'ın doğusunda Bingöl dağlarının güneyinde yaşayan insanların 100.000 kadarı Kürtçe bilmiyordu. Fırat'ın batısında Malatya vilayetindeki halkın yarısından fazlası Kürt idi.

Bu araştırmanın diğer doğu vilayetlerindeki rakamları da benzer şekilde. Ancak misak-i milli sınırlarındaki vatandaşlarımızın kullandığı dil yüzde yetmiş Türkçe ve lehçeleriydi. Devrimlerin başarıya ulaşması için dil birliğinin sağlanması elzemdi. Bugün dünyada Türkçe konuşan 220 milyon insan var. Buna göre Türkçe dünyada kullanılan diller sıralamasında beşinci oluyor.

12 Temmuz 1932 Atatürk'ün Emriyle Türk Dil Kurumu kuruldu. Halkevleri Köy Enstitüleri dil devriminin önemli halkalarından idi. Ben ilk kez gazeteyi Ağın Halk odasında okumuştum.

"İnsanların düşündüklerini ve duyduklarını bildirmek için sözcüklerle ya da işaretlerle yaptıkları anlaşmaya" Dil denir. Tanım: Türk Dil Derneği ve Dil Kurumunun hazırladığı Türkçe sözlüğünündür.

"Dil ulus olmanın ana unsurudur".

Ünlü İtalyan Siyaset bilimcisi Machiavel (Makyavel 1469 -1527) Devlet dil ile olur der ve ekler. "Bir memleketteki

insanlar ya aynı dili konuşur ya da bir yabancı dile sahiptirler. Birinci halde onları idare etmek kadar kolay bir şey olmaz. Dilde bir iki fark olsa da , alışkanlıklar, adetler biri birine benzemektedir ve bağdaşabilirler.” Ama dil gelenek ve iç bünye bakımından farklı olursa güçlüklerle o zaman karşılaşılır.

Makyavel o yıllarda bu bilince varmış ve hükümdarlarını uyarmıştır. Ancak: İtalyanlar, kendi Coğrafyalarında 19. yüzyılda dil birliği sağlayarak devleti kurabilmişlerdir. 1789 Büyük Fransız Devriminde Fransa halkının yüzde yetmişi Fransızca bilmiyordu. Fransızlar devrimden sonra dil birliği sağlayarak ulus devlet olabildiler.

Bize gelince; 1071 Alpaslan’ın Malazgirt Zaferi ile Anadolu kısa zamanda Türkleştirildi. Dokuz yıl sonra İznik Şehri (1080) Selçuklu Devletinin baş şehri oldu. Karamanoğlu Mehmet Bey’in buyruğuyla 13 mayıs 1277 de Türkçe resmi dil oldu. Doğuda ve Güneydoğuda feodolite yapısı kırılmadığından, Kürt Arap Fars dilleriyle konuşan insanlara devlet dili öğretilmedi. Aslında o yörelere girmemek; yönetenlerin kolayına geldiğinden hem kendilerinin hem de derebeylerin huzuru bozulmadı. (Varsın bu halk ezilsin mantığı.)

Şimdi başa dönüyorum. Ben 1947 yılının Eylül ayında Akçadağ Köy Enstitüsünde öğrenci oldum. Son sınıfta Mardinli beş öğrenci vardı. Bunların bir kısmıyla birlikte çalıştım. Bu beş arkadaşımın üçü yüksek öğretim yapmış ve çok önemli görevlere gelmişlerdi Hatta içlerinde iki tane Milletvekili var. Hala bir tanesiyle apartman komşusuyum ve içli dışlıyım.

Bu arkadaşımın çocuklarından ikisi üniversitede profesör. İkiisi uzman hekim, birisi bir devlet kurumunda genel müdür ve biri de öğretmen. Köy enstitüsünden diğer arkadaşlarla görüşemiyorum. Onların durumunun da çok iyi olduğunu biliyorum. Ve güney doğulu, Akçadağ Köy Enstitüsü çıkışlı birkaç arkadaşımızın çocuklarına bakalım...

- **Aziz Yıldırım,**
Fenerbahçe Kulübünün başkanı,
Erganili
- **Selami Öztürk,**
Kadıköy Eski Belediye Başkanı, Muşlu
- **Cahit Kıraç,**
İzmir Eski Valisi, Elazığlı
- **Bayram Demirkol,**
Yakacık Eski Belediye Başkanı,
Elazığlı
- **Doğan Taşdelen,**
Çankaya Eski belediye başkanı,
Tuncelili
- **Alper Taşdelen,**
Çankaya Belediye başkanı, Tuncelili
- **Cemal Yıldırım,**
Orta Doğu Teknik Üniversitesi kurucu
Profesörü, Antepli

Bunlar sadece benim tanıdıklarım. O dönem köy enstitüsü mezunu güney doğulu iki arkadaşım da milletvekili oldu. Görünen köye değil içinde olduğumuz köye hatta komşularımıza bakınız neler görüyorsunuz? 1940 ve sonrası kimsesiz okuma olanağı olmayan bugünün çok yaşlı, o günün küçük çocukları bir flim şeridi gibi gözlerimin önünde. Nevzat Beyin yazısını okuyunca bunları hatırladım, düşündüm ve yazdım.

1911 de Trablusgarp ve Balkanlarda başlayıp 1. Dünya Savaşıyla sürdürülen tam 14 yıl devam eden savaşlarda: tüm erkeklerini kaybeden Anadolu dul kadınların ve yetimlerin ülkesiydi. Yokluk hastalıklı boğuşan bu halk Mustafa Kemal’in öncülüğünde Kurtuluş Savaşını başardı ve devrimleri yaptı. İşte o devrimler ki Türkiye’yi çağdaş medeniyetler seviyesine ulaştırarak bizleri bugünlere erdirdi. Keşke.

Keşke, Devrimlerden taviz verilmeseydi.

Orta Pahar...

Ahmet GÖKALP

Bu yaz yeğenim Sercan Ağın'a gitmişti. Döndüğünde kendisine memleketten haberler sordum. Anlattıklarından en can alıcısı doğup büyüdüğü Andiri Yukarı Mahallesinin can damarı olan Orta Pahar'ın kurumuş olduğunu öğrenmem oldu.

Orta Pahar Mahallemizin kurulduğundan bu yana hem içme suyumuzu hemde bağ ve bahçelerimizin sulanmasında kullanılan yani mahallemizin can damarı olan bir kaynaktı.

Mahallemizin kurulduğu dağın (Aladağ) derinliklerinden doğup gelen bu kaynak kendimi bildim bileli devamlı akan buz gibi bir kaynaktı.

Kaynaktan mahallenin içme suyu bir boru ile mahalledeki çeşmeye gelir geri kalan kısmı ile de kaynağın sulama havzasında kalan bağ, bahçe ve tarlaların sulanmasına kullanılırdı. Açıkçası bu kaynak mahallemizin can damarıydı.

Orta Paharanın sulama dışında bir başka özelliği ise piknik yeri olarak kullanılmasıydı. Ayrıca yazın sıcak günlerinde elektriği bulunmayan yöremiz için buzdolabı görevi görürdü.

Orta Pahar mesire yerinde benim ve benden evvelki kuşaktaki gençlerin özel günlerde tertiple ettiği eğlencelere toplantı yeri olurdu. Kaynak buz gibi akan bir menba suyuydu, İnsan elini beş dakika suya tutsa elinin uyuştüğunu hissedirdi.

Suyun bu özelliği yaz günleri sıcağın bunalanlar için tam ferehlik vesilesi olurdu. Mahallemizde o yıllar elektrik olmadığından sıcağın bozulacak yoğurt ve ayran gibi bazı yiyecekler bakraçlara konularak suyun aktığı ark'a konur ve böylece sıcağın bozulması önlenmiş olurdu. Özellikle Ramazan ayının yaz aylarına rastladığı dönemlerde Ark Ayrınlı Çorba bakraçları ile dolardı.

Ayrıca pınarda sebze ve meyvelerin soğutulmasında da faydalanılırdı. Özellikle dut mevsimi gençler olarak yöremize

has çekirdeksiz dutu ağacından silkeleyip pınarın oluğunun önünde oluşturduğumuz küçücük gölete döküp buz gibi yıkandıktan sonra yenmesinin tadı yıllar sonra bu gün bile hafızamda tazeliğini koruyan en tatlı hatıralardan biridir.

Üzüm, karpuz gibi meyvelerin oluğun önünde biraz bekletildikten sonra buz gibi yenmesi tadına kat katardı.

Mahallemizde yerleşmiş bir gelenek vardı, benim ve benden önceki gençlerin delikanlılık dönemlerindeki özel günlerinde (genellikle ilk ve ortaokulların bitirilmesi döneminde) sıra ile her genç evinden bir oğlak keser etini geceleyin pınarda pişirerek hem hoş vakit geçer hem de aralarındaki arkadaşlık bağlarının güçlenmesine vesile olurdu. Gece mesire yerinin aydınlatılması ya gemici feneriyle veya Ay ışığı ile olurdu.

Benim yaşında mahallemizde üç kişi idik Bunlar Teyzem oğlu ve süt kardeşim Vehbi Güzel ile gene ikinci süt kardeşim Hüseyin (muhsin) Yavuz'du. Orta Mahalleden de arkadaşlarımız vardı ancak onlarla her zaman birlikte olmamız mümkün olamazdı. Orta okulumuzu bitirdiğimiz yıl bu tür gecelerden 7-8 tane yaptığımızı hatırlıyorum.

Bizden önceki kuşak bizden kalabalıktı. Ağabeyim Mehmet Gökarp, Mustafa Güzel, Hükmü Yavuz kapı komşumuz Mehmet Adıyaman, Ahmet Yavuz ve Amcazadelerimizden Memet Gökarp o kuşakta yer alan gençlerden bir kısmı idi. Bu kuşaktan Mehmet Adıyaman, Hükmü Yavuz ve Memet Gökarp bu gün aramızda bulunmamaktadır bizim kuşaktan da Vehbi Güzel aramızdan zamansız ayrılmış oldu. Aramızdan ayrılan bütün arkadaşlarımıza Allaha rahmet diliyorum. Mekanları Cennet olsun.

Bizden iki kuşak öncesinde böyle bir gelenek olup olmadığını bilmiyorum. Çünkü biz belli bir yaşa geldiğimizde o gençler ev bark sahibi olmuşlar, çoğu memleketi terk etmişlerdi.

Bizden sonrada bu geleneğin devam edip etmediğini bilmiyorum çünkü ben Ortaokulu bitirdikten sonra tahsil için memleketimden ayrıldım. Liseden sonrada iş hayatına başladığımdan ömrümün geri kalan kısmını gurbette geçirmek zorunda kaldım.

Babam, Annem hayatta iken gene fırsat buldukça yaz aylarında kısa dönemli de olsa memlekete gider doğup büyüdüğüm yerleri görüp memleket hasretini bir nebze gidermeye çalışırdım. Ancak 1986 yılında babamın vefatından sonra annemin de yaşlı olması sebebiyle yanıma aldığımdan yanan ocağımız söndü tüten bacamız tütmez oldu kapımıza kilit vuruldu,

Annem de 1991 yılında vefat etti ondan sonra bağ ve bahçelerimiz birlikte viraneye döndü. Annem ve babamın sayesinde ocağımız yanar bacamız tütermiş. Her ikisine de Allahtan rahmet dilerim. Mekanları Cennet olsun.

Anne ve babamın vefatından sonra uzun süre memlekete gidemedim. Bir kaç yıl önce bir haftalığına sılayı ziyaret etmek maksadıyla memlekete gittim. O güzelim ev ve yemyeşil bağlar ve bahçeler viraneye dönmüş vaziyette görünce içimi bir hüznün kapladı ve o günden beri de bir daha memlekete yolum düşmedi. Bundan sonra da gidebileceğimi pek tahmin etmiyorum, hem kalp rahatsızlığı ve hem yaşımın yetmiş geçmiş olması nedeniyle.

Bizden sonra gelecek nesillerin Orta Pahar'ın yöre için ne kadar önemli bir kaynak olduğunu ve kurumasının da yörenin sonu olabileceğini düşündüğümde bu yazıyı yazmak istedim.

Yazıyı bitirmeden önce benim ve benden önceki kuşakda yer alan ağabeyimizin içinde bulunduğu bir hatıramı anlatarak bitirmek istiyorum. Tam yılını hatırlamamakla beraber İlkokul yıllarında 8-10 yaşlarında olduğumuz bir senede Kurban bayramının yaz aylarına rastladığı bir yılda mahallede her evde kurban kesildiğinden bayramlarda et bol olurdu. Ağabelerimizin bulunduğu kuşakta yer alan ağabeyim Mehmet Gökalp, Mustafa Güzel, Hükmü Yavuz, Mehmet Adıyaman, Ahmet Yavuz ve Mehmet Gökalp bir araya gelerek evlerinden temin ettikleri kıyma haline

getirip gene annelerimize dolma yaptırıp gece Orta Pahar'da hem eğlenmek ve hemde dolmayı pişirip yemeyi kararlaştırmışlar. Bütün ısrarlarımıza rağmen siz küçüksünüz büyüklerin arasında yeriniz yok diyerek bizi aralarına almak istemediler.

Biz üç kafadar (ben, Vehbi ve Muhsin) akşam olunca Vehbilerin evinin önünde tarlada bir kaya parçası vardı, ay ışığı ortalığı gün gibi aydınlatıyordu kayanın üzerinde otururken aklıma bir muziplik geldi. Abilerimizin yemeğine katılabilmek uğruna aklıma gelen fikri arkadaşlarıma açtım onların da hoşuna gitti. Hazırladığımız plana göre birlikte orta Pahara gidecektik. Ancak Vehbi bizden ayrılıp kaynağın 100 m. aşağısında olan bostana gidecek biz de Muhsin'le birlikte abilerimizin yanına çıkacağız. Zamanı öyle bir şekilde ayarlayacaktık ki biz tam oraya vardığımızda Vehbi "hırsız var" diye bağıracaktı ve de öyle olu biz abilerimizin yanına varınca özellikle Mustafa Güzel, Vehbi'yi sordu tam o sırada Vehbi "hırsız var" diye feryadı basınca orada bulunanlar sopa odun ne bulabildilerse hırsız kovalamak için bostana doğru koşmaya başladılar, o arada Vehbi bir yolunu bulup aralarından sıyrılarak yanımıza geldi. Niyetimiz dolmalardan birer tane alıp yemek ve hemen oradan uzaklaşmaktı ancak millet hırsız kovalamaya giderken Ahmet Yavuz uykuda olduğundan o gidememiş bizim tencereden dolma aldığımızı görünce uyandı ve bize ne yapıyorsunuz diye bağırınca bizler korkup evimize kaçtık.

Olayın bundan sonrasını sabah olunca abilerimizden dinledik. Abilerimiz hırsız kovalamak bahanesiyle sabaha kadar bütün yöreyi aramışlar, sabaha doğru yerlerine dönmüşler ki ocak sönmüş yemek soğumuş yani bin bir özenle hazırlattıkları dolmayı onlar da ağız tadıyla yiyememişler.

Bu vesile ile o gün bu olaya karışanlardan bu gün aramızda olmayan Vehbi Güzel, Hükmü Yavuz, Mehmet Adıyaman ve Memet Gökalp'i rahmetle anıyor. Allahtan rahmet diliyorum cümlesinin mekanları cennet olsun. Hayatta olanlara da sağlık ve mutlu bir yaşam diliyorum.

Uzayıp Giden Tren Yolları...

Hüseyin BAŞDOĞAN

Bursa Eğitim Enstitüsü'nü bitirince Gazi Eğitim Enstitüsü'nde kuralarımız çekildi. Tüm eğitim enstitülerinden haziran döneminde mezun olan edebiyat grubu öğretmen 200 kişiydi. O yıllarda bizler yatılı okuduğumuz için kurada çıkan yere gitmek zorundaydık. Ancak, çektiğin yer, başka bir öğretmen için uygun olursa yer değiştirme şansımız vardı. Çekilen kuraları okumak için içimizden bir aday sahneye çağrıldı. İlk çektiği kurada Hüseyin Başdoğan, Muş/Varto Ortaokulu deyince salondan bir alkış koptu. Bu alkışın anlamını yıllar sonra anladım. (Bu okulun adı da yoktu; tabelasını ben yazdım. O yıllarda Varto Kaymakamı, sonra da Erzurum Valisi olan Emrullah Zeybek kendi elleriyle asmıştı.) Doğuya gitmekten kurtulmanın sevinciydi. O yıllarda; mezun azdı, ülkenin her tarafında öğretmen gereksinmesi vardı. Sözelimi, Ayvalık, İskenderun, Ödemiş... gibi yerler de vardı kurada. Bunu okuyan öğretmen adayları bizi şanslı görebilirler; ama öyle değil. O yıllarda Muş/ Varto'ya gitmek için Arapgir' den Malatya'ya kamyonun üstünde geldim. Muş'a kadar trenle gideceğim. O yıllarda kömürle işleyen -kara tren denilen-trenlerle yolculuk yapılıyor. Tren, birtakım tünellerden geçiyor. Muş'ta trenden indiğimde; kömür ocağından çıkmış gibi her tarafın simsiyah olmuştu. Kömür kokuyordum.(Şimdi kömür işçilerinin işlerinin ne kadar zor olduğunu daha iyi anlıyorum).

Yıl 1915, Osmanlı İmparatorluğunun birçok cephede savaşmak zorunda olduğu ve her türden malzeme gerekli olduğu gibi her şeyden önce de savaşacak askere ihtiyaç vardı. O dönemlerde büyük Osmanlı İmparatorluğunun son günlerinin yaşadığı ve çok acı kayıpların verildiği günlerdi. Savaşa gidenlerin geri dönmediği pek çoğunun akıbetinin bilinemediği günler. Geride kalanlar sadece yaşlı çoluk çocuk ve kadınlardı. Onlar da istasyonlarda sabahlayarak o dönemin en önemli iletişim

ve ulaşım aracı olan kara trenlerden gelecek haberleri bekliyordu. Fakat ümitle beklenen kara trenler kara haber getiriyor çoğu zaman. Anaların, bacıların, eşlerin, gözleri ağlamaktan fersiz düşmüş çaresiz bekleyişi... Bekledikleri bir defa ölmüş ama o her kara tren gelişinde bir defa daha ölen kadınlarımız. Yorgun, bitkin ve başı eğik kara tren acı bir çığlık atarak uzaklaşıyor. İnadına yaşatılmaya çalışılan ümitleri, o korkunç bekleyişleri bir ağıta dönüşüyor;

*Kara tren gecikir belki hiç gelmez...
Dağlarda salınır da derdimi bilmez
Dumanım savurur halim hiç görmez
Gam dolar yüreğim gözyaşım dinmez.*

Gam, keder yüklüdür; Anadolu insanı. Savaşlar, savaşlar... Geçmişte hangi yaşlıya sorsan savaşa gitti, demez; seferberliğe gitti, bir daha da dönmedi, der. Çilelidir Anadolu insanı. Köylüsü, kentlisi; askeri, öğretmeni, işçisi de... Yıllardır savaşlar bitmez; içimizde, çevremizde. Bir de savaşı dile getiren "Muş Türküsü" var.

Prof Dr. Şükrü Elçin'in 1986 tarihinde basılan "**Halk Edebiyatına Giriş**" adlı eserinde Türkü şu şekliyle yayınlamış:

Havada Bulut Yok

*Havada bulut yok bu ne dumandır
Mehlede ölen yok bu ne figandır
Adı yemendir güllü çemendir
Giden gelmiyor acep nedendir.
Burası Muş'tur yolu yokuştur
Giden gelmiyor acep nedendir.*

*Kışlanın önünde redif sesi var
Bakın çantasında acep nesi var
Bir çift kundurayla bir de fesi var
Adı Yemen'dir güllü çemendir
Giden gelmiyor acep nedendir
Burası Muş'tur yolu yokuştur*

Muş'un yolu yokuş muydu? Anımsamıyorum; ama tren yolu dağları delerek Muş'a bağlanıyordu. Zor bir yolculuktu. Şimdi nasıl, bilmem.

O yıllarda Muş - Varto arası, otobüs de dolmuş da yok, Jipler çalışıyor. Muş'tan Varto'ya dek Nuri Sesigüzel'den türküler dinleyerek Varto'ya vardım. O yıllarda Varto, 2000 nüfuslu küçük bir belde. Deprem evleri kiremit çatılı, diğer evler toprak damlı. Ortaokul Müdürü Hüsnü Özer, çok sıcak karşıladı. Okulda iki öğretmen vardı; biri müdür, diğeri müdür yardımcısı. Müdür yardımcısının tayini çıkmıştı. Müdür tek kalmıştı. Benden sonra Matematik Öğretmeni Mehmet Karamustafaoğlu gelince okul müdürüyle 3 öğretmen olduk. Bekâr iki öğretmen, Kızılay deprem evlerine yerleştik.

Kış geldi, soğuklar başladı. Evin tavanı tahta. Tavanı, soğuğa karşı gazete kâğıdıyla kapladık. Kışın soğuk -21'lere dek düşüyordu. Ev dedimse öyle salonlu, banyolu değil; iki küçük oda. Bir de mutfığa benzer küçük bir yer. Banyo yapmak için beldede tek hamam vardı. Hamam suyu *"keven/geven"*le (kökü kalın dikenli bir ot) ısınyordu.

Beldede bir lokanta bir de kebabçı vardı. Her istediğimizi bulamasak da buralarda

karnımızı doyurmaya çalışırdık Çoğu kez de Müdür Hüsnü Özer, akşam sofrasında ne varsa bize de gönderirdi. O değerli, seçkin eğitimciyi minnetle anıyorum.

Bu yıllarda İnönü Başbakan, İbrahim Ökten de Milli Eğitim Bakanı'nydı. Öğretmenlerin ek ders ücreti 10 TL oldu. Etin kg'ı 6 TL'ydı. Yeni mezun öğretmen maaşı ders ücretiyle 900 TL'yi buluyordu. Demek ki o günkü öğretmen bir aylık maaşıyla 150 kg et alabiliyordu. Bugün alabilir mi? Alamaz; çünkü etin kg.'ı ortalama 35-40 TL arası. Öğretmen maaşları konusunda Atatürk dönemi nasıldı? İşte yanıtı: 1923'te TBMM'de milletvekillerinin maaşları düzenlenecek... Mustafa Kemal'e soruyorlar; "Sayın Başkanım vekil maaşları ne olsun?" M. Kemal şöyle diyor: "Öğretmen maaşlarını geçmesin." Peki ya şimdi? Öğretmenlerin halini ne siz sorun ne de ben anlatayım...

Atatürk ve İnönü; eğitime öğretmene değer veren devlet adamlarıydı.

*Hüseyin BAŞDOĞAN
Emekli Öğretmen
Arapkir İlçesinden*

Şiir...

Babacığım

Ömer Nail UYANIK

Bilmedik hayatta kıymetini
Bizim için harcadın gençliğini
Mutlu yaşayalım diye kendini
Ekmek aşımızı ettin tuz baba

*Hep bizim için çalıştın didindin
Yemedin içmedin bize yedirdin
Eski giydin bize yeni giydirdin
Bilmedik biz kıymetini baba*

Yaşamında hiç iyi gün görmedin
Herşeye katlandın yüze vurmadın
Bu yaşa dek bizden fayda bulmadın
Her söylediğine ettik naz baba

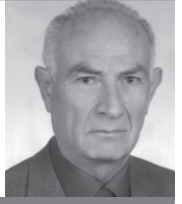
*Sevdin lakin yüzümüze gülmedin
Derdini kimseye belli etmedin
Ardımızdan kimseye söyletmedin
Kondurtmazdın üztümüze toz baba*

Erken ayrıldı seninle yolumuz
Yoksun kırık kanadımız kolumuz
Lal olsaydı sana karşı dilimiz
Söylemez olsa idik söz baba.

*Senden boşalan yer dolmuyor artık
Neden bir tebessüm gelmiyor artık
İnan evladın sensiz gülüyor artık
Gönülde kalmadı bahar, yaz baba*

Şenpınar'da Dernek Çalışmaları

İ. Hakkı AKBAŞ

Şenpınarlılar Kültür ve Dayanışma Derneğinin Şenpınarda ikinci olağan genel kurul toplantısı yapılmış, dernek yönetimi asil üyeliklerine: Mustafa DİRİCAN, İsmail Hakkı YAZGIN, Hasan ERBEN, Mehmet Nuri ERTAŞ ve Mehmet Tanju DEMİRKOL Denetim kurulu asil üyeliklerine: Yasin AVLAR, Salih ERCAN ve Vedat DEMİRKOL seçilmişlerdir.

Yönetim kurulu ilk toplantısında başkanlığa Mustafa DİRİCAN, 2. başkanlığa İsmail Hakkı YAZGIN, muhasip üyeliğe Hasan ERBEN, Sekreterliğe Mehmet Tanju DEMİRKOL, üyeliğe Mehmet Nuri ERTAŞ seçilmişlerdir.

Dernek yönetim ve denetim kurulu üyeliklerine seçilen arkadaşlarımızı tebrik eder çalışmalarında başarılar dileriz. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra derneğimizin tüm imkan ve olanaklarıyla Şenpınar'a hizmet etmeye devam edeceklerine inancım tamdır.

İsmail Hakkı YAZGAN Yönetim Kurulu Başkanlığındaki Derneğimiz çok iyi bir çalışma örneği sergileyerek Şenpınar'da irili ufaklı otuz kalem işleri başarıyla tamamlayarak halkın hizmetine sunmuştur.

Gene 2014 yılı temmuz ayında Dernek Yönetimi Belediye iş birliği ile kanalizasyon

çalışmalarına başlamış, Şenpınar girişinden çıkışına kadar ana cadde üzerindeki kanalizasyon şebekesi yenilenmiştir. Bu çalışmaların devamı olarak kanalizasyon yapımından dolayı bozulan cadde kilit taşı ile kaplaması yapılmıştır. Zamana bağlı olarak ileride bu çalışmaya esas olarak gerekli malzemeler şantiye sahasına depo edilmeye başlamıştır. Zamana bağlı olarak ileride ara sokaklarımızda da aynı çalışmalara devam edecektir.

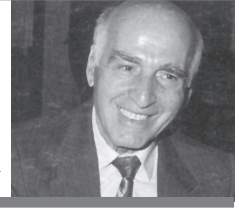
Okul önünde bulunan çeşme iki yıl önce yapılmış olmasına rağmen kullanmaya elverişli yapılmamıştır. Bu çeşmenin kırılarık yeniden kullanıma elverişli bir hale getirilmesi kararlaştırılmıştır. Ayrıca en az iki yerde park yapımı projelerimiz arasında bulunmaktadır.

Şimdiye kadar olduğu gibi şimdiden sonrada hizmet yarışı devam edecektir. Maddi manevi hizmeti geçen hemşehrilerimize, arkadaşlarımıza şükranlarımızı sunuyoruz. Dernek yönetiminde ve Denetiminde seçilen arkadaşlarımıza sağlık, başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Hoşcakalın, dostca kalın saygı değer hemşehrilerim.

Ağın ve Çevresinde Yetişen Ünlü Kişiler, Eğitimciler 1...

Mehmet ORHAN

Ağın ve Çevresinde Kültürel Gelişim:

Ağın ve çevresinin saygın dünü ile bugünü tanıtmaya ağırlık verdik. Çünkü, Doğu Anadolu'nun kuytu bir yerinde bulunan Ağın İlçesi, canlı ve cansız **öz kaynakları** yönünden büyük değer taşıyor. Bu nedenle, Ağın ve çevresi tanıtılması gerekli olan bir bölgedir.

Kuytu bir yurt köşesinde bulunması, yüzyıllar boyu çok gereksinim duyduğu altyapısını güçlendirmede, Doğunun birçok yöresi gibi, Ağın'ı da devlet desteğinden yoksun bırakmıştır. Ama, bu yörenin kendi bağrından yetişen değerbilir seçkin evlâtları, aralarındaki dayanışma ile hem yücelmiş, hem de bölgelerini örnek bir kent düzeyine çıkarmışlardır.

Bu yapıtımıza başlarken, şu başlığı kullanmıştık: **Bizim eller, ne güzel eller. İNSANLARIMIZ GÜZEL.** İlk cümlemiz de şöyleydi: **“Bizim eller, ne güzel eller derken önce insanlarımız akla gelir”** sonra da insanlarımızı, genel çizgiler halinde, üstün özellikleriyle tanıtmaya çalışmıştık. Şimdi de bu, insanlarımızdan çeşitli sanat ve meslekte üne kavuşmuş olanların başarılarıyla eserlerinden söz edeceğiz.

Ağın, Elazığ ilinin en küçük, fakat okur-yazar oranı ve kültür düzeyi en yüksek ilçesi. Yöreye bu etkinliği sağlayan eğitim-öğretim ve kültür kurumlarımızla, bu kurumları, üstün bilgi, beceri ve yetenekleriyle kuran ve yaşatan insanlarımız olmuştur. Kurumlarımız, aydın ve bilinçli eğitimcilerimizin çaba ve girişimleriyle, yıllar öncesinde, yörede benzerleri yok iken, Ağın'da açılarak çalışmaya ve hizmet sunmaya başlamıştır.

Bu gelişmeye ve kültür oluşumuna **“aydınlanma”** diyeceğiz. Yörenin kültür zenginliğinin oluşmasında ve insanlarımızın aydınlanmasında, çeşitli alanlarda yetişen seçkin kişiler içinde öğretmenlerin önemli etki ve katkıları olmuştur. O nedenle, Ağından yetişen

ünlü kişileri, “Öğretmenlerden” başlayarak sunmayı yeğledik.

Anlatıma renk katacağına ve tanıtmada yararlı olacağına yürekten inanmamıza karşın, olanaklar elvermediği için, resim kullanamadık. Halbuki, herbiri kendi alanlarında yücelmiş, öğretmen, hukukçu, asker, yönetici, doktor, ozan, yazar, sanat adamı... gibi çeşitli alanlarda üne kavuşmuş olan bu saygıdeğer insanlarımızın birer fotoğraflarıyla birlikte tanıtılmaları ne kadar yerinde bir hizmet olurdu. Diğer önemli bir eksiklerimiz de, bu bölümde yer alması gereken ünlü kişilerden bir kısmının özgeçmişlerini “olanca uğraş ve çabamıza karşın” sağlayamamış olmamızdır. Bu gibi noksanlarımızın diğerleriyle birlikte başışlanmasını diliyoruz.

Bu bölümdeki bilgilerin tümü öz kaynaklarından alınmıştır.

Mehmet EFENDİ

Doğum ve ölüm tarihleri kesin saptanamadı. Öğrencisi Abdullah Lütfi Efendinin aşağıdaki anısından, onun 1840- 1845 yılları arasında doğduğu kanısına varıyoruz. Soylu ailesinin babaları (Yusuf Razi) yönünden, “Onay” ve “Omay” ailelerinin de anneleri (Fatma ve Ayşe) yönünden atasıdır.

19.yüzyılın ikinci yarısında, Ağın'daki eğitim ve öğretim çalışmalarının güç kazanmasında öncülük eden, kızların öğretimi için başı çeken öğretmenlerden biridir. Ağın ve Arapkir'de öğretmenlik yapmış, çok sayıda öğrenci yetiştirmiştir. Böylece, yörenin Milli Eğitim ve kültür etkinliğine katkıda bulunmuştur.

Öğretmen Abdullah Lütfi onun için şöyle diyor: “Mehmet Efendinin 1866 yılında açtığı okulda öğrencilerine dersler verdi. Ben, Kur'an'ı düzgün okumayı ve dört işlemi ondan öğrendim.” Cevat Onay da onu şu sözlerle

öveyor: “İlköğretime, küçük bir geçim ücreti karşılığında hizmeti dokunan, bütün ömrünü bu hizmete vermiş olan, **Molla Gakko** takma adıyla anılan, Ağın ve Arapkir’de binlerce öğrenci yetiştiren Mehmet Efendi Ağın ilköğretim seferberliğine çok emek vermiş özverili, vefalı yöneticilerinden biridir. Ağınlı öğretmenlerin öğretmeni olan Mehmet Efendi Daha 19. yüzyılın sonlarında kızları okutma öncülüğü ile anılmaya değer bir kişidir.(Cevat Onay’ın annesi Fatma Hanım,1866 doğumlu olup Mehmet Efendinin büyük kızıdır.)

Mustafa EFENDİ

1847 yılında Ağın Ekirek’te doğdu. Ekirek’li Mustafa Efendi olarak tanınır. Çocukları sonraları “Güder” soyadını aldı. 19.yüzyıl’ın başlarında Ağın’da öğrenim gören gençlerin büyük bölümü Ekirek’li Mustafa Efendi de okudular. Mustafa Kabasakal anılarında ilk öğretmeninin Ekirek’li Mustafa Efendi olduğunu ve onu çok beğendiğini söylüyor. M. Necip Soylu da ilkokulda bu hocada öğrenim gördü.

Cevat Onay, Ağın’da başlatılan eğitim-öğretim seferberliğinden söz ederken, Mustafa Efendiye öncüler arasında yer veriyor. Mustafa Efendi, 1920’de yine Ekirek’te hayata gözlerini yumdu.

Abdullah Lütfi EFENDİ

1855 yılında Ağın’ın Kopinik Köyünde doğdu. Alfabeyi ve Kur’an okumayı babasından öğrendi. Dokuz yaşında anne ve babasını yitirince Bahadin’de, Ekirek’te, Ağın’da özel dersler aldı. Bir süre çiftçilik, çevrede imamlik ve öğretmenlik yaptı. Değişik konularda kitaplar okuyarak kendini yetiştirdi ve ilk göreve 1882 yılında başladı. Kısa aralıklarla polis çavuşluğu, tapu kâtipliği, bucak müdürlüğü yaptı. 1886 yılında da “öğretmenlik yetkisi” aldı.

Diyarbakır, Mardin, Elazığ, Pertek, Ağın, Çemişgezek, Van, Hakkâri, Keban, Hekimhan gibi il ve ilçelerde öğretmenlik yaptı. En uzun süre de Ağın ilkokulunda çalıştı ve çok sayıda öğrenci yetiştirdi. 1925 yılında emekli oldu. Bu dönemde de çalışmayı sürdürdü, 1931

yılında Ağın’da hayata gözlerini yumdu. Ağın ilkokuluna, anısını yaşatmak için onunu adı verildi.

Abdullah Lütfi Efendi öğrendiği Fransızca ile Batı’nın yeni eğitim ve öğretim metotlarını inceledi. Arap alfabesiyle Türkçe öğreniminin doğurduğu güçlükleri görerek, bu alfabeyi kolay kullanma yolunda uğraş verdi. O, eğitim ve öğretime değer veren, yılmadan çalışan, dürüst tutum sergileyen, erdemli davranışları olan bir kişiydi. Kendini çevresine ve Milli Eğitim topluluğuna tanıtmıştı.

1925- 1928 yıllarında, bütün Türkiye’de Milli Eğitim’e değerli hizmetleri geçen üç öğretmene verilen **Erdemlilik Ödülü**’nün biri de öğretmen Abdullah Lütfi Efendiye verildi. (Öğretmen ve araştırmacı yazar Nuri Onat, Abdullah Lütfi Efendinin anılarından, hakkında yazılan yazılardan ve yakınlarından derlediği bilgilere dayanarak, hocanın yaşam öyküsünü konu olan bir kitap hazırladı ve Ağın Dergisi’nin 29.- 40. sayılarında yayınladı.)

Ali EFENDİ

1856’da Ağın’da doğdu. Tataragası gillerden Numan Gencaydın’ın babası, Prof. Zafer Gencaydın’ın dedesidir. 19.yüzyılın sonlarına doğru Ağın’da başlatılan eğitim, öğretim ve kültür seferberliğine çalışmalarıyla katkıda bulunan aydın öğretmenler arasında adı anılmakta olan Ali Efendi o yıllarda Mekteb-i İptidaiye denilen ilkokulda çok sayıda öğrenci yetiştirdi. 1916 yılında hayata gözlerini yumdu.

Müderres Hüseyin Hüsnü EFENDİ

1858 yılında Ağın’da doğdu. Babası **“Büyük Hoca”** takma adıyla anılan Hüseyin Efendi de sekiz yıl okudu, sonra Harput ve İstanbul Beyazıt Medreseleri’nde öğrenimini bitirdi.

Ayasofya Camisi’nde yaptığı dinsel konuşmalar, Saray’dan sıcak ilgi gördü. Kendisine bir görev verilmek istendi. O da babasından aldığı öğütlerle, Ağın’a dönüp yöre çocuklarını okutmanın daha yararlı olacağını söyledi. Bu yerinde isteği olumlu karşılayan Saray, Ağın’da bir medrese yaptırmayı için

Hoca'ya parasal destek sağladı.

Ağın'a dönen Hüseyin Hüsnü Efendi medreseyi yaptırtarak 1880'de öğrenime açtı. Onursal bir görev olarak otuz yıl burada hocalık yaptı. 1910 yılından sonrada az bir ücret karşılığı hizmet verdi. Cumhuriyet'te medreseler kapatılınca Hoca, bir süre Büyük Cami'de imamlik yaptı, sonra Kemaliye Müftüsü olarak atandı. 1935 yılında, bir kalp krizi sonucu görevi başında yaşamını yitirdi. Doğup yaşadığı mahalleye, anısını yaşatmak için onun adı verildi.

Hüseyin Hüsnü Efendi iyi yetişmiş bir din bilgini ve saygın bir kişi idi. Yurtsever, insancıl tutumu ve sosyal dayanışması da her türlü beğenin üstündeydi. Yörenin toplumsal yaşamında etkili konumdaydı. Fakirleri ve ezilenleri korur, kötü alışkanlığı olanları sohbetle doğru yola getirirdi. Derslerinde ve dinsel konuşmalarında Müslümanlığın özünü oluşturan doğruluktan ve sosyal adaletten ayrılmamayı, hoşgörölü ve saygılı olmayı, yardımlaşma ve dayanışmaya ağırlık vermeyi öğütler; bu kuralları güçlü kılmaya çalışırdı.

Hüseyin Hüsnü Efendi, bilinçli ve duyarlı gençler yetiştirdi ve Ağın'ın kültür yaşamına katkıda bulundu. Hayatı boyunca erdemli, yapıcı, şefkatli ve temiz ahlaklı olmayı ilke edindi, bu ilkeleri çevresine yaydı. Aile yaşamında dört oğul yetiştirmiş saygın bir aile reisiydi. Oğulları, Abdurrahman Şeref Hocaoğlu, Hasan Hocaoğlu, Mustafa Aksoy, Halit Hocaoğlu dur.

Yusuf Razi EFENDİ

1876 yılında Ağın'da doğdu. Babası öğretmen Mehmet Efendinin eğitim ve öğretimi altında yetişti ve o da öğretmenliği seçti. Abdullah Lütfi Efendinin kızı Fatma Hanım'la evlendi. Önce Ağın'da özel dersler verdi, sonra da ücretli öğretmenliğe atandı.

Kadınhanı, Siirt ve Ağın'da öğretmenlik ve okul yöneticiliği yaptı. 1911'de tifoya yakalanarak en verimli çağında yaşamını yitirdi.

Yusuf Razi, M. Necip ve Sadettin soylu kardeşlerle, Şaziye Omay ve Emine Dayıoğlu'nun babasıdır. Dört çocuğuyla dul kalan eşi Fatma Hanım, çocuklarını özveriyle yetiştirdi. Ağın'da açılan Kız Okulu'nda bir

süre öğretmenlik yaptı.

Abdullah Lütfi Efendi anılarında Yusuf Razi'den övgüyle söz ediyor, "Hocamın oğluna verdiğim büyük kızım Ağın'da kız çocuklarını okutuyordu. Damadım, Ağın Rüştüyesi öğretmeni Yusuf Razi Bey de erkek çocukları okutuyordu, her ikisi de ufak bir ücret karşılığı görev yapıyorlardı. Yıl, 1894- 1895." Bu sayede Ağın'da kız çocuklarının da okuyup yazma hevesi uyandırılmış oldu.

Ağın'a gelen Elazığ Valisi Enis Paşa, Yusuf Razi'nin okuluna uğrayıp, öğrencilerini yoklamış. Sonuçta gördüğü yararlanmadan hoşnut olmalı ki "Oh! Biraz ferahladım." diyerek, çocuklara da para vererek ödüllendirmişti. İşte Ağın'da yerleşen bilim ve kültürün temeli böyle atılmıştı.

Ömer Lütfi YÜCEL

1882 yılında Ağın'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdi ve Darüşşafaka'da öğretmenliğe başladı. 1909'da Elazığ Öğretmen Okulu Müdürlüğüne atandı. Bu dönemde, Ağın ve çevresinden, Rüştüye'yi bitirerek üst öğrenime gidemeyen gençleri öğretmen okuluna alarak onların yetişmelerine destek oldu.

Yücel, daha sonrada Diyarbakır, Niğde ve Kütahya öğretmen okullarında eğitim ve öğretim hizmetleri verdi. Cumhuriyet'in ilanına doğru Tokat öğretmen okuluna, bu okul kapanınca da Şebinkarahisar Ortaokulu ve Milli Eğitim Müdürlüğü'ne atandı. Daha sonrada Yücel, Milli Savunma Bakanlığına geçti. Halıcıoğlu ve Maltepe Askeri Liselerinde okul müdürlüğü yaptı. Bu görevden de emekli oldu.

Ömer Lütfi Yücel'in meslekteki başarılarını, aile yaşamında karşılaştığı vakitsiz ölümler sarstı, 1955'de İstanbul'da yaşamını yitirdi.

Meslek bilgisi ve yöneticilik yeteneği, ayrıca, Kurtuluş Savaşı'nın bunalımlı yıllarında, Kütahya'da çıkardığı gazetede Türk Milleti'nin bağımsızlığa olan kararlılığını güçlü kalemıyla yinelemesi Yücel'in adını ölümsüz kıldı. Kurtuluş Savaşı sırasında, Atatürk'ün yakın ilgilerini görme mutluluğuna da erdi.

Kısa Kısa Haberler...

Ağın Belediye Başkanı ve Üyeleri Köprüde İncelemelerde bulundu.

Ağın Belediye Başkanı Yılmaz SERTTAŞ, Belediye encümen üyeleri, Belediye meclis üyeleriyle beraberindeki ekip Ağın Karamağara Köprüsünü ziyaret ederek köprüde görevli uzman mühendis arkadaşlardan yerinde köprüyle ilgili bilgi aldılar. Mühendis arkadaşların vermiş oldukları bilgide; Köprü'nün ödeme konusunda bir sıkıntının olmadığı, bu yıl yaşanan kuraklıktan dolayı suların çekildiği ve seğmentlerin yapımının 2,5 ay kadar bir süre gecikmesine sebep olmuştur. Fakat şu anda köprü yapım çalışmaları son hızıyla devam etmektedir. Köprü'nün %70'lik kısmının tamamlandığı ve seğmentlerden başlanarak halatlar çekilmeye başlanıldığı bildirilmiştir. Aldığımız bilgide köprüde 2015 Mayıs ayı gibi asfalt çalışmalarının başlanacağı ve köprü'nün 2015 Haziran ayının sonunda hizmete açılacağını bildirdiler.

Arapgir, Kemaliye, Ağın (AKA) Platformu Tarafından Düzenlenen "Kültür ve Dayanışma Söleni".

Kısa adı AKA olan "Arapgir, Kemaliye, Ağın" Platformu Kapalı Spor Salonunda düzenlediği şölenle yaklaşık 2500 hemşeriyi bir araya getirdi.

Komşu üç ilimiz Elazığ, Erzincan ve Malatya'nın birer ilçesinden oluşan AKA Platformunun Başkanlığını Yusuf Sümer Yalçın yapıyor. AKA Platformu olarak amaçlarının vakıflaşmak olduğu belirtilen oluşum, Arapgir,

Kemaliye ve Ağınlı yaklaşık 2500 kişiyi şölen havasında düzenlenen bir gecede bir araya getirerek birlik ve beraberlik mesajı verdiler.

Malatya Kapalı Spor Salonunda düzenlenen gecenin sunuculuğunu Elazığlı sanatçı Abdullah Şekeroğlu yaptı. Diyarbakır Devlet Türk Müziği Korosundan üç solist sahne alarak geceyi renklendirdi. Arapgir Folklor ekibinin oyunları ile şenlenen etkinlikte halaylar eşliğinde türküler söylendi. Programda ayrıca Kemaliye oyun ve fasıl ekibinin yanı sıra Turgay Coşkun ve ekibi yer aldı. Altun Adamlar Karate Okulunun da bir gösteri düzenlediği gecenin sürpriz konuğu Nurettin Gür Ozanoğlu idi.

Kapalı Spor Salonu girişinde açılan resim sergisinde usta ressam Ömer Ali sergisinde yağlı boya ve karakalem resimler ilgiyle izlendi. Salon girişine açılan Arapgir, Kemaliye ve Ağın stantlarında yöremizde yetişen nadide ürünler konuklara tanıtıldı. İşadamı Reşat Erdoğan AKA Platformunun böyle bir gece tertip etmesine vesile ve katkısının olması sebebiyle de kendisi "Fahri Hemşeri" ve plaketle onurlandırıldı.

İşadamı Reşat Erdoğan'ın plaketini Ağın Belediye Başkanı Yılmaz Serttaş takdim etti. Saat 19.00'da başlayan Arapgir, Kemaliye, Ağın (AKA) Platformu Dayanışma Ve Kültür Şöleni gece geç saatlere kadar devam etti.

Arapgir, Kemaliye, Ağın (AKA) Platformu Başkanı Yusuf Sümer Yalçın, böyle bir gecenin tertiplenmesinde emeği geçen herkese teşekkür ederek bu tür etkinliklerin devamını diledi.

Yukarı Fırat Havzası 4. Turizm Kurultayı Yapıldı...

Yukarı Fırat Havzası bölgesinde bulunan ilçelerimizin turizme yönelik kalkınmasını sağlamak ve doğru bir yön haritası belirlemek üzere başlattığımız, Turizm Çalıştayları

kapsamında 06 Aralık 2014 cumartesi 4. çalıştayımız Ağın ilçesinin ev sahipliğinde yapıldı. Bu çalıştayımıza Kültür ve Turizm Bakanlığı Yatırım ve İşletmeler Genel Müdürü Dr. Adnan ASLAN, Fırat Üniversitesinden Doç. Dr. İsmail AYTAÇ, İstanbul Üniversitesinden Yrd. Doç. Dr. Yıldırım GÜNGÖR, Turizmci-Mimar Tavit KÖLETAVİTOĞLU, Gazeteci Yazar Cumali ÜNALDI, Malatya Doğa ve Milli Parklar Bölge Müdürü Ayhan DELİGÖZ, Ağın, Arapgir, Kemaliye, Arguvan, Keban, Divriği İlçe Kaymakam ve Belediye Başkanları ile Turizm sektörü temsilcileri katıldı.

Ağın Belediye Başkanı Derneğimizi ziyaret etti...

Ağın Belediye Başkanı Sayın Yılmaz SERTTAŞ, Ağın Belediyesinin ekonomik sorunların çözmek, yatırım hizmetlerine hız kazandırabilmek için, Bakanlıklar ve Genel Müdürlüklerle görüşmek üzere dönem dönem Ankara'ya gelmektedir. Bu seyahatler sırasında Ankara Kültür ve Dayanışma derneğini de ziyaret etmektedir. 16 Kasım 2014 tarihindeki yapılan görüşmelerde Ağın Belediyesinin yaptığı hizmetleri anlatmış, toplantıya katılan hemşerilerimizle fikir alışverişinde bulunmuştur.

Ağın Belediye Başkanı Derneğimizin Kadınlar Kolu'nu ziyaret etti...

17 Kasım 2014 tarihindeki ise kadınlar kolumuzun aylık olağan toplantı tarihine rastlamış, kadınlar kolunun talebi üzerine Belediye Başkanı Yılmaz Serttaş güne katılarak, yapılan hizmetleri anlatmış, getirilen önerileri dinleyerek değerlendirmeye alacağını belirtmiştir.

Derneğimizin Kadınlar Kolunun Geleneksel Olarak Düzenlediği Kadınlar günü toplantıları devam ediyor...

Ankara Kültür ve Dayanışma Derneğinin kadınlar Kolunun her sezon düzenlemiş olduğu Hanımlar Günü toplantıları bu yıl da devam etmektedir. Yoğun katılımın gerçekleştiği günde,

hanımlar arasındaki dostluk ve dayanışmalar pekişmekte, geleneksel Tereyağlı Yeşil Mercimekli Bulgur Pilavı eşliğinde sohbetler yapılmaktadır. 17 Kasım 2014 ve 15 Aralık 2014 tarihinde yapılan Hanımlar Gününden fotoğraflar bu güzelliğin kanıtıdır.

Ağın'da Sokaklar Kadınlara Emanet...

Elazığ'ın Ağın ilçesinde İş-Kur aracılığı ile belediyede çalışan 13 kadın sokaklarda başta olmak üzere park ve bahçeleri temizleyerek alın teriyle maaşlarını hak ediyor. İş-Kur ile belediye arasında yapılan anlaşma gereği yılın 9 ayı sokaklarda temizlik çalışması yapan kadınlar, artık 12 ay görev almak istiyor

Sokaklarda çalışarak hem ailesine katkıda bulunduğunu hem de ilçenin güzel görünmesine

destek olduğunu ifade eden Nurgül Akkoyun, "Gururluyum, huzurluyum. İşimi seviyorum. Bize böyle bir imkan verildiği için sevinçliyiz. Buraya on üç arkadaş girdik. Hepimiz de mutluyuz. Arkadaş ortamımız da güzel. Ağın'ımızı da temiz tutuyoruz. Yani bunlar hepimiz için onurdur. Hem evimize katkıda bulunuyoruz hem ilçemizi temiz tutuyoruz. Sigortalarımız yatıyor. İnşallah gerisi gelir. Temennimiz çalışma süremizin daha uzun olması. İşimizi seyerek yapıyoruz. İşimizin devam etmesini tüm arkadaşlar gibi ben de canı gönülden istiyorum. İş süremizin uzaması gibi bir durum olursa tabi ki güzel olur. Belediye başkanımıza bize bu imkanı verdiği için teşekkür ederiz" dedi.

Elazığ'ın Ağın ilçesinde bulunan 120 Yıllık tarihi Ekrem İspir konağı restore edilecek.

Ağın kaymakamı Fatih Yakınoğlu, yaptığı açıklamada 1894 yılında inşa tarihi Ekrem İspir Konağının Elazığ Valiliğinin katkılarıyla restore edileceğini söyledi.

Kaymakam Yakınoğlu açıklamasında, “İspir konağının restorasyonu bize kısmet oldu. Ekrem İspir konağımız Ağın’ın eski belediye başkanlarından Ekrem İspir ve ailesine ait bir konaktı. Bir kısmını bağış olarak, bir kısmını da kamulaştırma yoluyla Kaymakamlık olarak almış bulunuyoruz. Mülkiyeti şuan tamamen bizde. Restorasyon projeleri de hazırlandı. Burası tescilli bir konak olduğu için Diyarbakır Koruma Kurulu tarafından projeler de onaylandı. Şuan yaklaşık maliyet çalışmaları yapılıyor. Valiliğimiz de buranın restorasyonu için destek verecek. Zannediyorum 2015’in başlarında ihalesine çıkarak burayı restore edip ilçemizin, Elazığ’ın ve ülke turizminin hizmetine sunmuş olacağız. Burası gerçekten turizm potansiyeline sahip bir konak. 19. Yüzyıl Osmanlı mimarisine sahip. Zannediyorum 1894 yılında inşaa edilmiş. Yaklaşık 120 yaşında bir konak. İlçenin tüm tarihini de yansıtıyor. Mimari dokusunu yansıtıyor. Bunun gibi ilçemizde birkaç tane daha konak var.

İlçemiz gerçekten çok tarihi özel bir ilçe. Ekrem İspir Konağı bizim için kilometre taşı olacak. İlçede restore edilen ilk büyük tarihi konak olmuş olacak. Zannediyorum bundan sonra da diğer konaklar bunun arkasından restore edilecektir.” dedi.

Ağın Belediyesi’nin çalışmaları...

* İlçemiz Esentepe (Şahin Tepesi) Mahallesi yolları yapılan kilit parke taşlarla yeni bir görünüme kavuştu ayrıca mahalleye

eski yollara alternatif olarak yeni yollar açılacak halkımızın kullanımına açıldı.

* İlçemiz Şenpınar (Vahşen) mahallesinin altyapı çalışmalarında son aşamaya gelinmiştir.

Kanalizasyon sistemi yenilenen mahallenin yolları kilit parke taşı ile döşenmiştir.

* İlçemiz Yukarı Akpınar (Andiri) mahallesinde kilit parke yol çalışması yapılarak

mahalle sakinleri yeni yola kavuşturulmuştur.

Beyelması (Hozakpur) Köyü Cumurugil’den Rahmetli Ahmet ve Rahmetli Zeynep Cumurcu kızı, İrfan, Rahmetli Mebrure, Rahmetli Emine, Ümmügülsüm, Telaha ve İbrahim Cumurcu’nun kardeşi, Şekircecegil’den Rahmetli Gülümser, Gülseren’nin sevgili anneleri, Torunu Ali’nin annanesi, Rahmetli Remzi Oğuz’un kıymetli eşi 1933 doğumlu Fahriye OĞUZ, Son yıllarda yaşadığı ameliyatlara ve kalıtsal hastalıklara daha fazla direnemiyerek 21.12.2014 tarihinde İstanbul Kadıköy’de vefat etmiş, Cenazesi yakınları ve hemşerilerinin katılımı ile İstanbul Karacaahmet mezarlığında toprağa verilmiştir.

Merhuma Tanrıdan Rahmet, yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

EVLENENLER (KASIM - ARALIK 2014)

MAHALLE-KÖY	ADI SOYADI	EVL. ADI SOYADI	EVL. YERİ	EVL. TARİHİ
Şenpınar Mah.	Can KORTİKOĞLU	Melike SUNTER	Bahçelievler	26.10.2014
Bademli Köyü	Murat Erdi AYDIN	Özde ÇİFTÇİOĞLU	Yenimahalle	28.10.2014
Akpınar Mah.	Kemal YAVUZ	Ezgi KARAHAN	Keçiören	01.11.2014
Beyelması Köyü	Halim Levent ÜNAL	Ayşe HARMANKAYA	Efeler	02.11.2014
Dibekli Köyü	Burak YILDIRIM	Nalan MUTLU	Kâğıthane	02.11.2014
Saraycık Köyü	Kamil ASLAN	Gülcan ŞENKUŞ	Kadıköy	16.11.2014
Bahadırlar Köyü	Eda AVCU	Cem AKÇAKOYUNLUOĞLU	Konak	22.11.2014
Bademli Köyü	Yusuf ÖZDEN	Nazlı Eyvan TOPCU	Serdivan	22.11.2014
Altınayva Köyü	Zeynep BOZKURT	Erdem KOÇ	Bornova	23.11.2014
Saraycık Köyü	Tuba ŞAHİN	Adem ÇAKIR	Çankaya	27.11.2014
Yedibağ Köyü	Gülcan KARAKAŞ	İlyas AKPOLAT	Alacakaya	05.12.2014
Beyelması Köyü	Aslı ASLAN	Mustafa DEMİR	Kağıthane	05.12.2014
Beyelması Köyü	Ahmet Murat ÖZEL	Adelina MIKHAILOVA	Çankaya	06.12.2014
Beyelması Köyü	Baturay ÇELİK	Sinem DEMİREL	Çankaya	06.12.2014
Şenpınar Mah.	Ilgım YILMAZ	Mustafa YAZICI	Çankaya	10.12.2014
Uzungil Mah.	Taner BEYDEMİR	Tuğba TANIŞ	Seyhan	11.12.2014
Hacıyusuf Mah.	Yasin ÖZEN	Kevser ÖZTÜRK	Esenler	14.12.2014
Balkayası Köyü	Fatma Nilay EKİCİ	Ali Kemal CEYLAN	Adapazarı	18.12.2014

DOĞUMLAR (KASIM - ARALIK 2014)

MAHALLE- KÖY	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞUM TARİHİ
Bahadırlar Köyü	Caner Bilgin KARAAĞAÇ	Halil İbrahim	Güngören	20.09.2014
Bahadırlar Köyü	Ömer Faruk POLAT	Erdem	Turgutlu	28.10.2014
Kaşpınar Köyü	Ayşe Nisa HANAY	İbrahim	Gaziosmanpaşa	28.10.2014
Pul Köyü	Evren Tonyukuk KİLİNÇ	Hasan	Afyonkarahisar	28.10.2014
Samançay Köyü	Fatma Zehra ASLAN	Murat	Ataşehir	30.10.2014
Şenpınar Mah.	Neva YAZGIN	Hürcan Volkan	Mamak	31.10.2014
Balkayası Köyü	Fatma Zeynep ERDEM	Yunus	Zeytinburnu	04.11.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Zeynep ÇİL	Mustafa	Yenimahalle	04.11.2014
Saraycık Köyü	Zeynep Buğlem YALÇIN	Vedat	Bahçelievler	06.11.2014
Şenpınar Mah.	Kıvanç SERTTAŞ	Murat	Zonguldak/Ereğli	07.11.2014
Aşağıyabanlı Köyü	Ömer Akif GÜL	Ömer	Fatih	07.11.2014
Beyelması Köyü	Başak ARICAN	Suat	Aksaray	07.11.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ayberk ERALP	Oktay	Odunpazarı	07.11.2014
Hacıyusuf Mah.	Zeynep YAŞAR	Burak	Çankaya	12.11.2014
Saraycık Köyü	Mehmet Rodin İKİNCİ	Ali	Bingöl	14.11.2014
Pul Köyü	Zeynep ÖZER	Öner	Bahçelievler	14.11.2014
Demirçank Köyü	Uras UZUNOĞLU	Remzi Serhad	Serdivan	15.11.2014
Pul Köyü	Eymen ÖZER	Adem	Elazığ	17.11.2014
Pul Köyü	Elsam ÖZER	Adem	Elazığ	17.11.2014

DOĞUMLAR (KASIM - ARALIK 2014)

<u>MAHALLE- KÖY</u>	<u>COCUĞUN ADI SOYADI</u>	<u>BABA ADI</u>	<u>DOĞUM YERİ</u>	<u>DOĞUM TARİHİ</u>
Bahadırlar Köyü	Mehmet Çınar KILIÇ	Ahmet	Yenimahalle	21.11.2014
Yenipayam Köyü	Hüseyin DOĞAN	Uğur	Küçükçekmece	21.11.2014
Samançay Köyü	Bendenur YÜCEL	Ali Serdar	Elazığ	27.11.2014
Kuzgeçe Mah.	Arda Ardal KALKAN	Ramazan	Elazığ	28.11.2014
Saraycık Köyü	Kaan ŞAHİN	Evren	Konak	01.12.2014
Yenipayam Köyü	Aziz Erdem GÜNER	Özkan	Odunpazarı	05.12.2014
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Elif Derin ÖREN	Serdar	Selçuklu	06.12.2014
Pul Köyü	Ahmet Emre SEYHUN	Ahmet İmran	Palandöken	08.12.2014
Modanlı Köyü	Mert KARAGÖZ	Ömer	Malatya	15.12.2014
Bahadırlar Köyü	Zeki Eymen ÖZÇELİK	Ömer Faruk	Çankaya	15.12.2014
Balkayası Köyü	Fatma Zehra ERGÜL	Emre	Bağcılar	17.12.2014
Dibekli Köyü	Esila Zümra KESER	Vahap	Küçükçekmece	17.12.2014
Saraycık Köyü	Hakan Doğu DİNKÇİ	Fatih	Yalova	22.12.2014
Saraycık Köyü	Mehmet DEMİR	Hacı	Torbalı	23.12.2014
Dibekli Köyü	Cem GÜNER	Barış Bayram	Bahçelievler	25.12.2014
Yenipayam Köyü	Duru Naz AYTEKİN	Kürşad	Körfez	29.12.2014

ÖLÜMLER (KASIM - ARALIK 2014)

<u>MAHALLE -KÖY</u>	<u>ADI SOYADI</u>	<u>DOĞUM TARİHİ</u>	<u>ÖLÜM YERİ</u>	<u>ÖLÜM TARİHİ</u>
Uzungil Mah.	Ayşe GÜVEN	20.09.1947	Ataşehir	27.10.2014
Samançay Köyü	Fatma SERTTAŞ	05.10.1930	Ağın	02.11.2014
Modanlı Köyü	Hadice BUDAK	20.02.1934	Mersin	03.11.2014
Başpınar Mah.	Hamdi YAPICIOĞLU	27.01.1933	Battalgazi	03.11.2014
Beyelması Köyü	Fatma YÜCELKAN	01.06.1924	Ağın	05.11.2014
Altınayva Köyü	Kadriye HÜNER	08.02.1931	Esenler	07.11.2014
Samançay Köyü	Eyyup YÜCEL	17.01.1934	Buca	09.11.2014
Saraycık Köyü	Hatice TAŞKIN	01.08.1947	Seyhan	11.11.2014
Akpınar Mah.	Emine FURAT	01.03.1927	Elazığ	20.11.2014
Tatarağası Mah.	Ömer Ümit ERGUN	14.09.1944	Kartal	24.11.2014
Akpınar Mah.	Ziya ÖZTÜRK	03.07.1948	Bornova	27.11.2014
Hacıyusuf Mah.	Ziyaettin YAZICI	01.06.1927	Elazığ	02.12.2014
Uzungil Mah.	Erhan BİLGİN	27.08.1953	Çiğli	05.12.2014
Yedibağ Köyü	Osman AVLAR	08.11.1950	Ağın	06.12.2014
Pul Köyü	Emine ÖZER	01.10.1931	Buca	16.12.2014
Hacıyusuf Mah.	Ali ULAŞ	10.02.1917	Çankaya	18.12.2014
Altınayva Köyü	Mehmet YILMAZ	01.07.1924	Battalgazi	19.12.2014
Beyelması Köyü	Fahriye OĞUZ	01.06.1933	Kadıköy	21.12.2014
Modanlı Köyü	Sernur YILMAZ	17.06.1970	Çiğli	24.12.2014
Saraycık Köyü	Fatime SERTTAŞ	01.07.1934	Ağın	24.12.2014

Kış Manzarası

Eğitim Burs Hesap Numaralarımız...

T.C.Ziraat Bankası Ankara Yukarıyabancı Şubesi
Hesap No: 39775168-5005
İban No: TR53 0001 0008 3239 7751 6850 05

T.C. Ziraat Bankası Ağın Şubesi
Hesap No: 39775168-5004
İban No: TR72 0001 0005 4019 7751 6850 01

Bağışlarınızı bekliyoruz.